

Fáysta Írók, Riporterek Közös Alkotásai
2012. október

(Alapítva: 1986.)
XVII. évfolyam 117. szám

Tóth-Pál Krisztián 13.e rajza

**Köszöntjük az új
tanévben a Fáy
tanárait, tanulóit és
dolgozóit!**

A 2012–2013-as tanévet megnyitó ünnepség

A hagyományoknak megfelelően, az első tanítási napon, szeptember 3-án, hétfőn, reggel 8-kor zajlott a tanévnyitó, amelyen a közönség sorai között huszonöt osztály diákjai és az iskolában oktató tanárok, valamint néhány szülő volt jelen. Az ünnepséget, szintén hagyományosan, műsorral kezdtük, amelyet Ludvik Csaba tanár úr szerkesztett, és amelyben az ő osztályának, a 10.c-nek a diákjai szerepeltek (Hakkel

Krisztián, Illia Krisztofer, Lukács Dániel, Parragh Richárd, Sohár Gergely, Vass Tamás, Vendl Dániel).

A műsor után új igazgatónk, dr. Zántó Edina köszöntette a megjelenteket, majd Dorozsmai Károly igazgatóhelyettes úr átadta a Kecskeméthy- és Udvarhelyi-díjazottaknak a megérdemelt jutalmukat.

Az idei díjazottak (még az előző évi osztályba történt besorolás szerint):

Udvarhelyi-díjat kapta (jó tanulmányi és aktív közösségi munkáért):

I. fokozat: Vámos Levente (10.e)

II. fokozat: megosztva Göntér Ábel (11.e) és Schirger Tamás (11.e)

A **Kecskeméthy-díj „A”** típusát kapta (nagycsaládos és jó/kiváló tanulmányi eredményt elért diák): Pap Péter (11.e).

A **Kecskeméthy-díj „B”** típusát nyerte (a nyelvtanulás területén teljesített eredményért; idén is a komplex, középfokú nyelvvizsgával rendelkezők kapták): Erdélyi István (12.e), Kiss Ferenc Zsolt (13.e), Rákóczi György (12.e), Schall Brúnó (14.a), Szijj Dávid (14.b) és Vámos Levente (10.e).

Dr. Hegedűs Andrea

Vízitúra

Idén volt megtartva a vízitúra 30. alkalommal, ami elég szép szám. Én még csak kétszer voltam, de mindkettő életre szóló élményekkel szolgált. Azt az érzést, amikor ott vagy kötetlenül a szabadban, leírni nem lehet, ezt át kell élni. Lehet, hogy napközben elfáradunk, de este mindig jókedvűen beszélgetve, valami jó üdítőt fogyasztva, vagy a közeli városban / faluban üjtük el az időt. Másnap reggel, nem lehet mondani, hogy korán ébresztenek, mert sokkal tovább úgysem lehet aludni,

hiszen később olyan meleg lesz. Kedvencem egyébként, amikor evezés közben vízi csatázunk, vagy éppen jónak nem mondható hangunkkal énekelünk az idősebbek örömeire, akik általában menekülnek. Átemelés szinte minden túrán van, ezt annyira nem szoktuk szeretni, az ujjaink meg főleg nem. De mint mindent, ezt is lehet élvezni. Új barátok, új ismeretségek mindig születnek, és néha egy-egy énekelgetős estén, ahol kicsik, nagyok, régiek és újak együtt énekelnek, egészen tábori a hangulatunk. Amikor pihenő napunk van, mindig van egy fakultatív program, mint a városnézés, a környéken található látványosságok megtekintése. És mindennek a fénypontja, amikor beavatjuk a „Bélákat” vagy „cipófejeket”, akik persze az újoncok. Hogy itt mi folyik, azt csak az tudhatja, aki már átesett a beavatáson. A túra végén, a két hét leteltével felszállunk a buszra, és búcsút veszünk. De a következő nyáron újra találkozunk iskolánk előtt, és új élményekre várva elindulunk.

Bálint György 11.b

Triatlon

Az első nap (2012. szeptember 14. péntek):

Kora reggel indultunk Bakó András tanár úr vezetésével Esztergom felé. Miután lepakoltuk Esztergomban az indulásra kész hajókat, Ipolydamásd felé vettük az irányt. Ott leraktuk azokat a hajókat, amelyeket aznap nem használtunk, majd ott maradtunk ketten őrizni és felverni a táborhelyet. Miután felállítottuk a sørsátrat és sátrainkat, már csak a többiekre vártunk. Meggyűlt a bajunk a tűzgyújtással az eső miatt, de mint gyakorlott vízitúrázók, ezt is megoldottuk. Lépcsőt ástunk az evezősöknek, hogy ki tudják szedni a hajókat száraz lábbal. Majd miután mindennel készen voltunk, nem sokkal később megérkezett az evezős csapat, később megjött az utánfutó a túrafelszereléssel, és már sötétedésben ugyan, de megérkeztek a bringások is Huszti Tibor tanár úr vezetésével, majd mindenki szépen, nyugisan felállította a sátrát, és lefeküdtünk aludni.

Második nap (2012. szeptember 15. szombat):

Reggel ébresztés nélkül szinte mindenki egytől egyig kimászott a sátrából, kipihenten. Az ügyeletes csoport Fosztó Csaba tanár úrral az élen és néhány vállalkozó szellemű emberrel elkészítette a reggelit, ami el is fogyott elég gyorsan. Majd reggeli után az evezősök és a bringások is felpakolták az aznapi túrafelszerelést, és szépen, rendezetten elindultak.

Az evezősök a Hilux segítségével felvitték a hajókat Vámosmikolára. A lepakolás után vízre tettük a hajókat, majd szépen, lassan elindultunk, a víz nem volt túl meleg sajnos. Az Ipolyban nem volt túl sok víz néhány evezős örömeire, így nem kellett félni a beborulástól. Ahogy az evezősök már megszokták, itt sem maradhatott el egymás „beforgatása” a vízen, aminek egypáran nem örültek, mert sikeresen beborultak a vízbe, ráadásul az Ipoly egyik mélyebb pontján, és mivel hideg volt a víz, nem volt túl kellemes, de kiborítottuk a parton a vizet a hajóból, majd mentünk tovább.

Nem sokkal később egy másik hajó is beborult, mert ringatták a hajót evezés közben, majd Ipolytólgyesen megtartottuk az ebédet, amit hordóban vittünk a hajóban. Egy nem túl gyors evés után indultunk tovább. A csapat nagyon szépen jött végig ezen a szakaszon is, majd kisebb pihenők után elértük a táborhelyet. Itt az ügyeletes csoport isteni csilis babbal várt minket, ami tényleg nagyon finomra sikeredett. A vacsora után a többség lefeküdt aludni, kipihenni az aznapi fáradságokat, egy kisebb csapat viszont bement a városba X-faktort nézni, és az ottani kocsma termékeiből fogyasztani.

Már késő este értünk vissza, és a tűznél beszélgettünk a bringásokkal, elmeséltük egymásnak aznapi élményeinket. Majd a hosszú mesélés után lefeküdtünk aludni.

Harmadik nap (2012. szeptember 16. vasárnap):

Az utolsó napon az előző estét néhányunknak nem sikerült kipihennie, ezért egy kis ébresztőre volt szükség. Az ügyeletes csapat ezen a reggelen is keményen dolgozott, és elkészítette a reggelit.

A reggeli előtt még le kellett bontanunk a sátrakat, mert aznap már nem tértünk vissza a táborhelyre. Mindenki szépen bepakolt a hordójába, majd bepakoltunk a hajókba, megettük a reggelit, és szép lassan elindultunk Huszti tanár úr vezetésével. Az evezős és a biciklis csapat is egyszerre indult el. Egy kis idő

után elértünk az Ipoly torkolatáig, és a Dunán folytattuk utunkat tovább Szentendrére. A Dunának már sokkal jobb volt a sodrása, ezért könnyebbnek éreztük az evezést. Gyakran megálltunk pihenni, és tartottunk egy-két parti csárdalátogatást. Ezen a napon is szépen jött a csapat, és szerencsére a Dunán már nem borult be senki. Szerencsénkre ezen a napon az idő már nagyon jó volt, és nagyon jól éreztük magunkat, majd a sok evezés után elértünk Visegrádra, ahol megálltunk ebédelni. Az egész csapat besegített az ebéd elkészítésébe, és miután megettük az ebédet, egy kis pihenő után folytattuk utunkat tovább. Szép lassan beértünk Szentendrére, ahol Fosztó tanár úr már vártak minket az utánfutóval. Miután kitakarítottuk a hajókat, felpakoltuk azokat az utánfutóra, lekötöttük őket, és elindultunk Pestre.

A csapat egyik fele önként vállalta, hogy HÉV-vel megy fel Pestre, a másik felét elvitte a Hilux és a kísérő autó. Az iskolához érve betoltuk az utánfutót az iskola udvarába, és elköszöntünk egymástól.

Illia Kristofer 10.c

Nyári tantestületi kirándulás

A tantestület évente egyszer együtt kirándulni megy, ez nagyon régi hagyomány. Ebben az évben három napra (két éjszaka) mentünk, és Ausztriában jártunk.

2012. augusztus 22-én, szerdán nagyon korán volt indulás.

Első nap a Großglockner Hochalpenstraße volt az úti cél, ennek kiindulópontja Heiligenblut helysége van, ez a Hoche Tauern nevű természetvédelmi terület (nemzeti park)

Salzburg, a Mirabell kastély parkja

bejárata. Az út nagyon kanyargós és persze nagyon látványos...! Hosszabb időt a Kaiser Franz Josef Höhe nevű helyen töltöttünk, ez kb. 2300 méter magasan van. Aztán megint busz, és Rauris, egy kis alpesi falu... Itt volt a szállás. Csendes hely, valószínűleg, amikor síszezon van, pezsgőbb az élet, most nagyon nyugis volt.

A második nap Salzburgba mentünk, egész napunk ott telt el. Salzburgban először a Mirabell kastély parkját néztük meg, ezt egy Wolf Dietrich von Raitenau nevű érsek építette. Azután átsétáltunk a Salzach nevű folyó jobb partjáról a balra (nagyon gyors folyású, de 50 cm és 80 cm között van a mélysége). Felmentünk egy funicularral (sikló) a magasan fekvő várba, és mivel a távolságok kicsik, ezért elég meredek. A kilátás éppen ezért valami pazar. Ott elbókláztunk a várban, majd lementünk megnézni a dómot. Hajókáztunk egyet a Salzachon egy lapos fenekű, vízszugárhajtású hajóval, szép volt az is.

Busszal ezután egy, a várostól nem messze fekvő kastélyt, Hellbrunn néztük meg, melyet több száz évvel ezelőtt egy csalafinta érsek, Marcus Sitticus építtetett. Lépten-nyomon vizes lesz a látogató, mert csali módon itt-ott lefrecskelik, állítólag ez az érseknek volt a bolondériája. A kastély egészében is a görög-római klasszikusokat idézi. Hellbrunn után egy sörgyár következett, a Stiegel, mely állítólag Ausztria legnagyobb, még nem multinacionális cég kezén levő sörgyára, ők privát sörgyárnak hívják. Egy kisebb fajta múzeumban megnéztük, hogyan csinálják a sört, aztán kaptunk kóstolót, háromszor kettő decit, illetve van, aki többet... A sörözést az eleredő eső szakította félbe (egy kerthelyiség félemben ültettek le minket)... Nagyon későn értünk vissza Raurisba.

A harmadik nap első programja a Lichteinstein szurdok volt. A dolgot kissé bonyolította, hogy a felhők reggel alacsonyan voltak – minden reggel –, most azonban, amint megérkeztünk, el is eredt az eső. A szurdok viszont csudaszép, egy patak, inkább folyó tombol a mélyén, rendkívül festői a látvány. Bő egy órát voltunk ott, mire eljöttünk, kiderült az idő! Innen

Hallstattba mentünk, ott majd' három órát töltöttünk. A fő látványosság a hegy tetején nyíló sóbánya, amit meg is néztünk. Érdekes volt, bár a kiállítás kicsit bombasztikus, ahelyett, hogy a tényekre koncentrálna. Aztán a föld alatt vonatoztunk, na, ez eléggé klausztrófób érzés volt, ráadásul az alagút alakja és mérete sok helyütt éppen minimális – fel nem foghatom, hogy itt soha sem történik baleset? Aztán nem sokkal ezután vissza le a funicularral, az meg eléggé tériszonyos érzés.

Innen pedig már hazafelé tartottunk. Egészében szép kirándulás volt, köszönet érte.

Hallstatt, kilátás a városra
és a Hallstätter Seere

Dorozsmai Károly általános igazgatóhelyettes

Csoportépítő tréning a 9.b-ben

Ifjú fáysta szemmel

Szeptember 1: Új iskola, új osztálytársak, új tanárok, „új élet”.

Milyen lesz? Nehéz lesz? Sok kérdés kavarg a fejemben.

Osztályfőnökünk, Kovács Zoltán tanár úr a 0. napra sportdélelőttöt, csapatépítő tréninget és barlangászatot szervezett. Kíváncsisággal és várakozással vegyes

érzésekkel vártam az augusztus 31-ét, amikor először találkozom majd az osztálytársakkal.

¾ 8-kor gyülekeztünk a Pálvölgyi-barlang parkolójában. 16-an voltunk. A tanár úrnak segítői is voltak 4 végzős diák személyében. A végzősök voltak a csapatkapitányok, ugyanis mi csapatokra lettünk osztva. Négy 9.-es fiú és egy végzős alkotott egy csapatot. A tanár úr autóval érkezett, azzal hozta el a programhoz szükséges kellékeket: fűkasza, benzin, zsíros kenyér stb.

Rövid bemutatkozás után kezdődtek a játékok. Első gyakorlat: játék fűkaszával. Lekaszáltuk azt a területet, ahol később játszottunk. Egy gyerek kaszált, kettő-három gereblyézte a lekaszált fűvet, és egy nagy kazalba rakta. 5 perc állt rendelkezésünkre. Minél nagyobb területet kellett gaztalanítani. Sajnos nem a mi csapatunk nyerte ezt a versenyt.

Volt zsíroskenyér-evő verseny is, ami abból állt, hogy fel volt fűzve (azaz akasztva) a kenyér, és úgy kellett megenni, hogy nem lehetett kézzel hozzányúlni, csak harapni.

Volt autóverseny, ami abból állt, hogy az autó = egy gyerek leült a földre, háta mögött megtámasztotta a kezeit, lábait felhúzta térdben, és kész volt az autó. Így, pókjárásban kellett megtenni a kijelölt utat az autónak, megkerülni a lekaszált és kazalba rakott fűvet, kereket cserélni rajta, és tankolni bele. Ezt a kiszolgáló személyzet végezte. Kerékcseré: cipőt húzni az autó kerekeire (= a két kezére). Tankolás: megitatni az „autót” üdítővel. Sajnos az egyik „autó” túl hirtelen és túl sokat ivott, és visszajött a „benzin”. Nem lett nagyobb baj, de gondolom, szegény srácnak nem volt kellemes érzés.

Volt horgászat is: egy lavór volt a tó, félig vízzel. Ebbe került bele egy üveg meggybefőtt. Hátra tett kézzel, csak szájjal lehetett a lavórból a meggyet kihalászni, megenni és a magokat az asztalra tenni. Az a csapat győzött, amelyik adott idő alatt több magot gyűjtött össze.

Volt még kötélhúzás és futóverseny is. A délelőtti sportprogramok kb. 13 óráig tartottak. Ezután kezdődött a barlangászat, amire nem maradt ott mindenki, mert volt, aki nem bírta a bezártságot, és a klausztofóbia miatt nem merte vállalni a túrát, másoknak más programja volt délutánra. Így kilencen maradtunk. A barlangászathoz kaptunk overallt, sisakot, fejlámpát és képzett barlangász vezetőket. Kúsztunk, másztunk, csúsztunk,

küzdöttünk, próbálkoztunk, kapaszkodtunk – volna, de néha nehéz volt, mert nem volt mibe. Síkos, csúszós volt a szikla, a kő.

Ez a barlang Magyarország második leghosszabb barlangja. 1904-ben fedezték fel. A Budai-hegységben található, a Szépvölgyi úton. Magas, hasadékszerű folyosói vannak. A barlang hőmérséklete télen-nyáron kb. 10 °C. Bent nincs kiépített világítás, csak a fejlámpák fénye világít. Amerre mi jártunk, nem volt kiépített út, csúszni, mászni kellett négykézláb vagy hason csúszva. Nagy szintkülönbségeken, hasadékszerű folyosókon kellett átréselni magunkat sokszor. Különbféle elnevezésű helyeken és termekben voltunk: könyvtár, egérfogó, szülőlyuk, gilisztajarat, színházterem – nagyon jó az akusztikája.

Én még soha nem voltam korábban barlangászni, de nagyon élveztem. Igaz ugyan, hogy a könyököm nagyon meghúzódott, a térdeimről lejött a bőr, de ezekkel együtt is megérte. Volt olyan hely, ahonnan, azt hittem, soha nem tudok kijutni, olyan szűk volt, de sikerült, nem maradtam bent. Mire kijöttünk, olyan koszosak voltunk, mint akik egész nap mészből és porban hemperegtek.

Kb. 17 órakor volt vége ennek a programnak. A tanár úr felajánlotta, hogy elvisz egy darabig, mert ő is arra megy haza, amerre én lakom. Egy személynek jutott még hely rajta kívül az autóban, ugyanis úgy tele volt pakolva a játékokhoz való kellékekkel, hogy más már nem fért be. Reggel egy másik fiút hozott el, neki segített oda-, délután nekem segített hazajutni. Nagyon örültem neki, és elfogadtam a felajánlott segítséget.

De előtte még egy barlangász, egy végzős, a tanár úr és én bementünk a barlang fölött levő büfébe, és csocsóztunk egyet. Ez is szuper volt, nagyon szeretek csocsózni.

Élményekkel telve, fáradtan értem haza, számomra igazán emlékezetes marad ez a nap. Nagyon örülök, hogy részt vettem a NULLADIK napon.

Lázár Egon 9.b

Végzős fáysta szemmel

Augusztus 31-én Kovács Zoltán tanár úr a leendő osztályának egy csapatépítő napot szervezett a Mátyás-hegyi barlang „kapujában”. Reggel 8 órakor volt a gyülekező, melyre szép számmal érkeztek tanulók. Egy rövid bemutatkozás után a jelenlévő diákok csapatokra lettek felosztva, akik a nap további részében pontokért küzdöttek mindenféle versenyszámban, például: fűkaszálás, erőnléti vetélkedők, zsíros kenyér majszolása hátrakötött kézzel.

Ki ügyesebben, ki ügyetlenebbül oldotta meg a feladatokat, de nem is ez volt a lényeg. Bátran állíthatom, hogy ez a nap nem a versengésről szólt, hanem az osztály

összekovácsolódása volt a fő cél, ami teljes mértékben sikerült is. Délre mindenki felszabadultabban érezte magát. Ezek után, aki akart, hazamehetett, de Ők bánhatják, amit kihagytak: a barlangászást. Miután mindenki beöltözött a forró, késő nyári melegben, a barlang bejáratánál megváltás volt a hűvös levegő. Egy rövid séta után kb. 10 méteres létrán kellett leereszkedni, ahonnan bejutottunk a Kápolnába. Többnyire szűk réseken kellett keresztülmásznunk a különféle elnevezésekkel ellátott termekig. Az egyébként agyagos, sziklás barlangban sok különleges kőképződményt és hasadékokat láttunk. A 4–5 órás túra alatt a csapattagok többnyire egymásra voltak utalva a szűk réseknél, a kisebb szakadékoknál, ahol mindenki önzetlenül segítette a másik előrejutását. Felejthetetlen élménnyel gazdagodhattunk, amelyért köszönetet mondhatunk Kovács Zoltán és Dolgos Miklós tanár uraknak!

Keresztes-Nagy Tibor 13.e

Felnőtt szemmel

Bevallom, voltak kételyeim, amikor a nyár folyamán Zoli (Kovács Zoltán tanár úr) megkeresett a csapatépítő nap ötletével. Jó, jó, hogy lelkes a leendő osztályfőnök, de vajon össze lehet-e hozni a fiúkat még a tanév megkezdése előtt? Ráadásul egy olyan programra, aminek költségvonzata is van? És egyáltalán, van ennek értelme?

Most utólag azt mondom, megérte. Ugyan jó, ha az osztály fele eljött, de azok, akik részt vettek a programokon, olyan élményeket szereztek, amelyek megkönnyíthették számukra az új iskolában a beilleszkedésről szóló első heteket. Az osztályfőnök lelkesedése a gyerekekre is átragadt (na, jó, egy kicsit rám is), és a tudatosan összeválogatott csapatjátékok segítségével, azt hiszem, hogy egy remek osztályközösség alapjait sikerült megteremteni azon a nyárvégi pénteken a Pálvölgyi-cseppkőbarlangnál.

Ratkovics Mónika

A nyertes szemszögéből

A nulladik nap arra szolgált, hogy iskola előtt összehangolódjon az osztály. Ezt az elején ügyességi vetélkedőkkel, utána pedig barlangászással próbáltuk megvalósítani. A vetélkedőkön csapatokra voltunk osztva, amelyekben szinte mindenki összehaverkodott a másikkal, és segítettük egymást. A versenyek után volt még egy feladat, ami mindenkinek megnövelte a pulzusát, és ami bizalom- és kicsit bátorságpróba is. volt egyben: rá kellett állnunk egy kb. 160 cm magas sziklára, majd ugrani egy hasast, úgy, hogy a többiek egymással szemben állva összekulcsolják a kezeiket, és el kellett kapni a leugrót. Miután mindenkinek a pulzusa beállt a normális szintre, kihirdették az eredményt. Mi nyertünk! Jutalmunk egy McDonald's-os étkezési lehetőség volt az osztályfőnökünk kíséretében, amit később, egy előre egyeztetett időpontban fogyasztottunk el.

Az eredményhirdetés után kb. a fél csoport barlangászni ment, a többiek hazafelé vették az irányt. A barlangtúra mindenkinek tetszett, főleg az olyan feladatok, ahol kúszni, mászni vagy éppen két méter magasból ereszkedni kellett, valamint amikor annyira szűk helyeken kellett kúszni, aztán felállni, hogy a védősisakunk a barlang falát súrolta.

Mindenki jókedvvel, fáradtan tért haza estefelé, és hétfőn már úgy köszöntünk egymásnak, beszélgettünk közösen, mintha legalább egy éve ismernénk egymást.

Az ötfős csapat nyereségének elfogyasztása a Boráros téren található gyorsétkezdében zajlott. Egy tanítás utáni napon, amikor végre sikerült az összes osztálytársnak megfelelő időpontot találni, nekiindultunk a verítékkal, szorgalommal és igazi akarással, nem kevés ügyességgel megszerzett győzelmünk megünneplésére. Az igazán zsúfolt és magasra púpozott tálcákkal találtunk magunknak egy kellemes kis sarkot, ahol nyugodt körülmények között elfogyaszthattuk a megérdemelt jutalmunkat: a dupla Big Mac menüket. A kellemes délutánról egyöntetűen elmondható, hogy igazán szórakoztató és tápláló volt! ☺

Bazsó Benjamin 9.b

Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny – diákszemmel

Az oda út nem volt olyan fárasztó – alig 4 óra, kicsit kellemetlen volt átszállni Szerencsen a vonatpótlóra, de ki lehetett bírni. A fogadóbizottság már kint várt minket az állomáson. A szálláson megkaptuk a szobánkat, ahol lepakoltunk. Azután vacsoráztunk, és másnap reggel elmentünk a megnyitó ünnepségre. A második nap az írásbeli napja volt. 3 órát kaptunk rá, az én szemszögemből nem volt olyan nehéz. Majd utána visszamentünk a szállásra, kipihentük magunkat, és elmentünk bobozni, libegőzni. Ezután visszamentünk a szállásra, és a megismert versenyzőkkel hosszasan beszélgettünk, billiárdoztunk, csocsóztunk. Harmadik nap, szombaton a szóbeli része következett a versenynek, ahol a pénteken kiosztott sorszámok szerint felkészültünk 30 perc alatt, és a bírák előtt előadtuk az alkotott

művünket. Ezután visszaérkeztünk a szállásra, ebédeltünk, és ebéd után elmentünk meghallgatni a helyes megoldásokat, melyeket a bíráló bizottság pontról pontra elmondott. Ezt meghallgatva visszamentünk a szállásra, megvacsoráztunk, majd színház következett, ahol egy táncos előadást láttunk Táncok Erdély országból címmel, majd ezután egy lézershow-t tartottak a Kossuth téren. Visszaérkezve a szállásra megünnepeztük a többi versenyzővel a versenyen való részvételünket. Időben lefeküdtünk aludni, másnap egy borzasztóan hosszú vonatút következett a hihetetlenül „komfortos” vonatpótló után. Majd a Keleti pályaudvarhoz visszaérve könnyes búcsút vettünk egymástól, és hazamentünk, megfogadva, hogy jövőre ugyanitt találkozunk.

Illia Krisztofer 10.c

Idén már második alkalommal volt szerencsém részt venni az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati versenyen. Sajnos a hagyományt tartva ismét csak vonatpótlóval tudunk odamenni, ami fél órával megnövelte az egyébként se kevés, több mint 3 és fél órás utat. Első nap már összeverődött egy jó baráti társaság részben a tavalyi ismeretek, részben az egymáshoz való nyitottságunk és a mindenkiben jelenlevő hazaszeretet jóvoltából. Első reggelen már rögtön kezdődött a megnyitó, ahova mindenki, ha végül késve is, de megérkezett. A feladat megoldására 3 órát kaptunk, ami több volt, mint elég. Az írásbeli részen szinte minden területen meg kellett mutatni tehetségünket mind nyelvtani ismereteinkről, mind kifejezőképességünkről, esetleg szókészletünkről. Az estét egy remek előadás zárta „Látjátok feleim...” címmel, amit a gúnyhatárok

mögül érkezett erdélyi magyarok mutattak be látványos táncokkal és irodalmi művek felvonultatásával. A reggeli órákban elkezdődött a verseny szóbeli része az előző napon húzott sorszámozás alapján. Egy három perces beszédet kellett előadni egy választott témáról, amit az öttagú zsűri értékelt. Az írásbeli és szóbeli pontjait összegezve állapították meg a sorrendet, amit vasárnap kisebb ünnepség keretében ismertettek, majd ezután rögtön mindenki visszaindult a vasútállomásra, és az első vonatpótlóval kerekedett neki az előtte álló kb. négy órás utazásnak egészen Budapestig. Ez az idei verseny is csakúgy nagyon tetszett, mint a tavalyi, és remélem, hogy lesz még szerencsém jövőre is részt venni az országos döntőn.

Vámos Levente 11.e

ÉDES ANYANYELVÜNK

nyelvhasználati verseny országos döntője 2012. október 11–14.

Szívügyem az Édes anyanyelvünk verseny. Ez a verseny nem egyszerűen a nyelvtani tudást méri fel, hanem szókincsünket, műveltségünket, magatartáskultúránkat és a különböző élethelyzetekben való eligazodási képességeinket is szóban és írásban egyaránt. Tehát nagy megmérettetést jelent azoknak a tanulóknak, akiknek megadatik, hogy a verseny országos döntőjén, Sátoraljaújhelyen próbára tegyék tudásukat, emberi rátermettségüket, előadói képességüket.

Ennek a versenynek a Fáyban én vagyok a felelőse 2004 óta. Nagyon büszke vagyok arra, hogy az eltelt nyolc év alatt hat alkalommal sikerült diákjainknak eljutniuk a sátoraljaújhelyi országos döntőbe. Nagy dolog ez, hiszen több mint százötven tanuló méri össze itt tudását Magyarország minden megyéjéből, valamint a határon túlról. Úgy érzem, szinte történelmet írtunk a versenyen való részvételünkkel. 2007 óta minden évben jelen voltak tanulóink ezen a jeles eseményen, és ott a résztvevők kiemelkedően szerepeltek. Szeretném itt felsorolni azokat a tanulókat, akik képviselték iskolánkat az elmúlt években, hiszen mindannyian hozzájárultak

hírnevünk növeléséhez. Elsőként **Bach Alexander** (2007-ben 11.a osztályos tanuló) jutott be, majd **Szilva Tamás** (2008-ban 11.b osztályos tanuló) képviselt bennünket. 2009-ben már ketten is bejutottak az akkori 12.e osztályból: **Bánáti Tamás** és **Istvánko Károly**. 2010-ben **Kiss Ferenc Zsolt** 12.e osztályos tanulóval jártam Sátoraljaújhelyen, majd 2011-ben újra **Kiss Ferenc Zsolt Vámos Levente** 10.e osztályos társaságában vehetett részt a döntőben. Idén pedig ismét **Vámos Levente** 11.e osztályos diákunk **Illia Krisztofer** 10.c osztályos tanulóval versenyzett iskolánk képviselőjében. A lista elég hosszú. Minden tisztelem a fent nevezett diákoké.

Idén **negyvenedik alkalommal** rendezték meg a döntőt a gyönyörű zempléni városban. A rendezvény programja igen gazdag. Elsődlegesen a **versennyel kapcsolatos teendők**: az ünnepélyes megnyitó, az igényesen és sokrétűen összeállított írásbeli feladatlap megoldása, a szóbeli fordulóban négy megadott téma közül az egyik kidolgozása és a beszédmű nyilvános előadása. Természetesen nem marad el a megoldások ismertetése, a teljesítmények értékelése híres nyelvészek, tanárok közreműködésével. Az eredményhirdetés Széphalmon, Kazinczy Ferenc szülőhelyén zajlik, ahol meg lehet tekinteni a 2008-ban nyílt Magyar Nyelv Múzeumát is. Nem elhanyagolhatóak a **szabadidős programok** sem. A szervezők városnézésre viszik a kísérő tanárokat és tanulókat, ellátogathattak a diákok a Zemplén Kalandparkba, ahol kipróbálhatták a libegőt és Magyarország leghosszabb bobb pályáját. Jómagam a gyönyörű időben kollégáim társaságában a Magyar Kálváriára kirándultam. Ez a hely azért érdekes, mert nem szokványos. 1936-ban építették emléket állítva a Trianonban elcsatolt magyar területek híresebb városainak, tehát a magyar veszteségeknek. A programsorozat nem lenne teljes a **kulturális élmények** nélkül. Két szép színházi előadást is láthattunk: egyik esti programunk az erdélyi tanulók színvonalas irodalmi összeállítása volt. „Látjátok feleim...” címmel, amelyen versekkel, prózaszemelvényekkel, zenével végigvezettek minket a magyar történelmen a kezdetektől napjainkig. Az utolsó este pedig erdélyi néptáncokat láthattunk.

Jó volt újra Sátoraljaújhelyen. Jó volt látni a tanulók ünnepélyes, felelősségteljes hozzáállását, szereplését. Remélem, még sokszor örülhetünk.

Hegedűs Judit magyartanár

Főzőverseny

Október ötödikén, pénteken délután volt az iskolacsoportunk (TISZK) idei ilyen rendezvénye. Ezt korábban főzőversenynek nevezték, most lazábban csak bográcspartinak titulálták. Pénteken délelőtt a raktárban megpucoltunk és összeaprítottunk mindent, ami kellett az ételhez: hagymát, fokhagymát, paradicsomot és paprikát. Három előtt valamivel értünk ki, a Kossuth vezetője, Halász János igazgató úr köszöntötte az öt iskola képviselőit. Ezt követően, amíg a finomságok készültek, azokat, akiket a közvetlen munka nem kötött le, a Kossuthból egy kolléga

körbevezette a tanhangárban. A Fáy csapatát Hangya Gábor vezette, és zöldborsó

pörköltöt főztünk párolt rizzsel. Nem sokkal ezután elkészültek az étek, kölcsönösen kóstoltuk a többi csapat főztjét. Nagyon szép napos idő volt, meleg is – de ahogy alkonyodott, kezdett hűvös lenni. Sorban szedelőzködtek a csapatok, kiürült a tanhangár előtti szabad terület. Jó volt, hogy évente van ilyen. Talán ez az egyetlen pozitív hozadéka annak, hogy TISZK-hez kell tartoznunk...

Dorozsmai Károly általános igazgatóhelyettes

A szerk. megjegyzése: a csapat az idei TISZK-es bográcspartin „**Lyukas fakanál-díjban**” részesült, amelyhez az alábbi oklevelet kaptuk Halász János igazgató úr aláírásával: „A Dél-Budai TISZK a Fáy András Közlekedésgépészeti, Műszaki Szakközépiskola főzőcsapatát kimagasló szakácstudományáért Lyukas Fakanál-díjjal jutalmazta. (A díj visszavonásig érvényes, a szakmai színvonalat folyamatosan ellenőrizni fogjuk!)”

TISZK-es sportnap a Mechatronikában

Szeptember 14-én, péntek délután egy maroknyi sportszerető fáysta diákkal és Tóth Károly tanár úrral a XI. kerületi Mechatronikai Szakközépiskolában jártunk, hogy részt vegyünk a Dél-Budai TISZK tagiskolái (Budai, Fáy, Kossuth, Mechatronikai, Öveges) között rendezett sportnapon.

Három sportágban kellett vetélkedni: labdarúgásban, streetballban és röplabdában, mindhárom esetén minden iskola játszott minden iskola csapatával. A szervezők kitettek magukért, az érkező csapatokat külön öltöző, szendvicsek és ásványvíz várta. A tornatermi mérkőzések alatt helyi diákok zenét biztosítottak, a Mecha TV diák munkatársai pedig interjúkat készítettek a sportoló tanulókkal és kísérőikkel.

Az előzetes nevezés során korosztályi megkötés nem volt, így sajnos előfordult, hogy a mi lelkes kilencedikeseink náluk négy-öt évvel idősebb, az adott sportágban képzetebb tanulókkal játszottak, többen edzővel, cserejátékosokkal, saját labdával érkeztek. A rendezvény eredeti célját – a sport közösségfejlesztő hatása révén is szorosabbra fűzni az öt iskola tanulói és tanárai közötti kapcsolatot – néha elhomályosította az a többünk által tapasztalt hozzáállás, miszerint itt élet-halál harcra, vérre menő küzdelemről van szó az egyes iskolák csapatai között. Büszkén mondhatom azonban, hogy a fáys fiúk mindvégig képességeikhez, felkészültségükhöz mérten jól teljesítettek, egyenlőtlen küzdelem

esetén sem adták föl, kitartóan, a helyzetet, ha már másként nem ment, humorral kezelve játszottak. Végül mindhárom sportágban az 5. helyezést értük el. Külön dicséretet érdemel az a három fiú (el is neveztem őket „heroikus hármasnak”), akik a rendezvény legvégéig, este fél 9-ig kitartottak, és az utolsó két röplabda meccset a Budai Középiskola három lány röplabdásával kiegészülve, de azért is lejátszották. Ők

Líbor Levente (13.e), Neményi Róbert (13.e) és Szabó Norbert (14.c). Köszönöm a részvételt továbbá a 9.b osztály következő tanulóinak: Balugyánszki József Krisztián, Héher Leon, Kocsis Tamás Sándor, Molnár Richárd, Nana Zsolt, Parti Krisztián és Süveges Dániel.

Ratkovics Mónika

XXII. Középiskolák Börzéje 2012. szeptember 25–28.

Idén 22. alkalommal rendezte meg a Középiskolák Börzéjét az Újpesti Kulturális Központ – Ifjúsági Ház. 48 budapesti és Budapest környéki középiskola jelent meg, köztük a mi iskolánk is. A középiskolák tanáraitól, de főként a jelen levő tanulóktól érdeklődhetnek a nyolcadikosok az iskolákba kerülés követelményeiről, az intézményben zajló oktatásról és a követelményekről, a hangulatról. Ez igen jó lehetőség volt az alapvető megismerésre és összehasonlításra. A Mérei Ferenc Fővárosi Pedagógiai és Pályaválasztási Tanácsadó Intézet munkatársai is a helyszínen voltak, hogy segítsék a választást. Mi szeptember 26-án, délután 14–18 óráig vártuk a látogatókat, és tájékoztattuk az érdeklődőket. A délután dacára sok fiatal fordult meg a standok között.

Zsil

SZAKMA-MIX Pályaválasztási kiállítás

Budapest Főváros Kormányhivatala Munkaügyi Központ 2012. október 4-én, csütörtökön és 5-én, pénteken pályaválasztási kiállítást szervezett a Corvin Bevásárlóközpontban. A kiállítás célja az volt, hogy bemutassa az általános iskolásoknak a budapesti szakközépiskolákat, hogy hol, milyen szakmát tanulhatnak. A rendezvényen közel száz iskola képviseltette magát, kisebb-nagyobb standokkal.

Iskolánk a bevásárlóközpont mögötti parkban kapott helyet, mert az általunk igényelt területet csak itt tudták megadni. 6x3 méter állt rendelkezésünkre, ami pont elegendő volt.

Csütörtökön Huszti Tibor tanár úr és Ratkovics Mónika képviselték az iskolát, míg pénteken Bükkfejes György tanár úr és jómagam álltunk az érdeklődők szolgálatára.

A szállításban és a napközbeni feladatok ellátásában sokat segítettek tanulóink.

Állandó segítők Schäffer László, Balatoni Richárd a 11.b osztályból és Németh Imre Dávid a 13.e osztályból voltak. A szállításban segédkezett: Bukva Attila, Fazekas Gábor, Nagy Norbert és Szabó Richárd a 14.f osztályból, valamint Kosztolányi Ákos, Szabó Gergő, Tóth Márk és Zsipi Gábor a 14.b osztályból, és még egypáran.

A kiállítás sikeres volt, nagyon sok érdeklődő jött el. Sokat dicsérték a standunkat, tetszett nekik a felszerelés. Dr. Pesti Imre kormány megbízott úr is elismerően szólt a felszereltségünkről.

Pénteken délután a szervezők díjazták a látogatók által legjobbnak szavazott standokat.

A Fáy pavilonja is a díjazottak között volt, négy másik iskolával egyetemben.

Remélem, a kiállítás eredményeképpen sok tanuló fogja meglátogatni a nyílt hetet novemberben.

Tóth László műszaki igazgatóhelyettes

A Fáy is ott volt az **Újlak utcai sulibörzén**

Idén 5. alkalommal rendezték meg 17. kerületben található Újlak Utcai Általános Iskolában a sulibörzét, amit Kővári Katalin, volt magyar tanárom szervezett. Ezzel a sulibörzével a most 8. vagy alacsonyabb évfolyamra járó tanulókat próbálják segíteni a továbbtanulásban. Pontosan 47 iskola volt jelen, köztük a Fáy is. A sulibörze területén lévő egyik teremben volt a stand, ahova lepakolhattunk. Ez meg is történt, ezután

pedig elkezdtek özönlenni az emberek. Egyre több és több érdeklődő arca lettünk figyelmesek. Részletes bemutatót tartottunk a PowerPointban megszerkesztett diák segítségével Hangya Gábor tanár úrral iskolánk életéről és arról, hogy mit nyújtunk a

továbbtanulók számára. Vittünk 2 db metszetet, alkatrészeket, amiket a Toyotától kaptunk, szórólapokat, amiből hála istennek szép számmal vittek. Ezen kívül két segítő jött (Fehér Krisztián 9.a és Parragh Richárd 10.c osztályos tanulók), akik segítettek szórólapozni és még több infót átadni a pult túlsó oldalán állóknak eddigi tapasztalataikból. Nagyon sok érdeklődő volt ez alatt a 3 óra alatt, amíg ott voltunk, reméljük jövőre sokan, jó jegyekkel fognak jelentkezni iskolánkba. Ha minden jól alakul, akkor jövőre is elmegyünk erre a rendezvényre. és ha van kedved, akár TE is jöhetsz segíteni és tapasztalataidat megosztani az érdeklődő általános iskolásokkal.

Vass Tamás 10.c

Ógyallaiak a Fáyban

2012. október 23-án a szlovákiai Ógyalláról (Komárnotól nem messze) érkezett 40 diák (3 osztály) a Rákóczi Szövetség támogatásával hozzánk. Az ógyallai iskola hasonló típusú, mint a mienk, de érettségi nélkül kapnak szakmát (autójavító műszerész, autójavító villanyszerelő, mezőgazdasági gépszerelő) a diákok. Megnézték iskolánkat, a műhelyeket, majd a Parlamentbe látogattak.

Dr. Zántó Edina

Múzeumi látogatás

Október 11-én, szerdán a 10.e osztállyal a Közlekedési Múzeumban jártunk. A múzeum bejáratánál csináltunk egy csoportképet, aztán megvettem a jegyeket. Megbeszéltem velük (inkább csak kihirdettem), hogy záraskor – az előzetessel ellentétben nem ötkor, hanem szerdán valamiért négykor – a csomagok letételére biztosított, zárható szekrénynél találkozunk: egyébként ki-ki saját tempójában mehet megnézni azt, ami a legjobban tetszik. A csapat kisebbik felével az autós-motoros rész felé mentünk, ami jó ötlet volt, mert valami előadás számára már akkor kezdték

Vannak egészen parányiak, 50 cm, 100–120 cm és embermagasságúak is közöttünk.

Ruháink rókabőrből, levélből, zöld mohából, virágból és pókhálóból is készülhetnek. Szinte mindenki visel sapkát közülünk, melyeket tollak díszítenek. A lányok ruhája aranycsillámos. Szőkék, vörösek, barnák és feketék is vannak közöttünk.

Naponta több órát tanulunk, főleg zenét, táncot és természetvédelmet. Mindenki játszik valamilyen hangszeren: pánsíp, hárfa, duda, cimbalom, tamburin, síp, dob. A zene fontos tantárgy a tündériskolában.

Reggelente a tündérkapu előtt szoktunk gyülekezni, és amikor kinyitják az iskola kapuját, a tündérlépcsőn megyünk fel a kapus előtt. Ő vigyáz arra, hogy csak mi, elementálok léphessünk be az épületbe.

Szünetekben a tündérkertben beszélgetünk és játszunk.

Több osztály is van az iskolánkban. Én a tündérek osztályába járok. Mi a természet őrangyalai vagyunk, szeretetteljes lények. Vigyázunk a természetre, az állatok és növények egészségéről gondoskodunk. Segítjük és

irányítjuk az embereket, megtisztítjuk az energiamezőiket. Tehetségesek vagyunk a gyógyításban is.

A faunok osztálya van mellettünk. Ők a fák szellemei, segítik a fák növekedését. Másik oldalon van a dívák osztálya, ők a levegő elementálok, a tér tündérei. A múzsák fölöttünk tanulnak – ők hozzák az ihletet. Fölöttük van a sellők osztálya, ők felelősek a vizek élővilágáért. A koboldok az alagsorban tanulnak. Közöttük akadnak gonoszok is. Ők gondoskodnak egy-egy tér, szoba, lakás szellemi védelméről.

Nagy az elementálok birodalma, sokan járunk a tündériskolába. Az iskola befejezése után mindenki eldöntheti, melyik országban szeretne élni, mit szeretne csinálni felnőttként. Mehetünk pl. az Olt vagy a Maros völgyébe Romániába, Erdélybe. Kolozsvár, Kovászna mind tündérlakta helyek. Mehetünk messzebbre is: Skócia, Írország, Anglia. Lehetünk gyógyítók, tanárok, biológusok, védelmezők, zenészek. Érettségi után előttünk áll az élet.

Lázár Egon 9.b

2.

Az én tündériskolám

Néhány éve nyertem egy nagyobb összeget egy szerencsejátékon. Sokat gondolkodtam azon, hogy mire is használjam, hogy fektessem be, hogy a legjobban hasznosítsam.

Mivel sok pénzem volt, maradt bőven időm a gondolkodásra. Napokig, hetekig tervezgettem, hogy mi is legyen a pénz sorsa. Végiggondoltam, ha mindent megveszek rajta, amit csak szeretnék – szuper autót, házat, jól felszerelt műhelyt, jó szerszámokat – még akkor is rengeteg pénzem maradna, és teljesen boldog lennék. Ekkor egy pillanatra elgondolkodtam, hogy tényleg minden úgy lenne, ahogy szeretném? Hogyan alakulna egy átlagos napom például? Nem kellene korán kelnem

és a zsúfolt vonaton vagy buszon utaznom, mert lenne autóm. Igaz, hogy nincs jogosítványom, de az sem baj, addig fizetnék egy sofőrt. Szóval kényelmesen bemennék az iskolába. Sőt nem is mennék be, inkább magántanárokat fogadnék. Nekik is vennék autót. Ha bármelyik autóm elromlana, megcsináltatnám. Hirtelen eszembe jutott, hogy hányszor hallottam azt a mondatot, hogy „egy rakás pénzt otthagytam a szervizben, és mégsem indul rendesen, mégis kattog stb.”. Azt is sokszor hallottam, hogy „még neki állt feljebb...” és azt is, hogy „ilyen bunkó emberrel még nem találkoztam...”. Kezdtém rájönni, hogy azért vannak dolgok, amit pénzzel nem lehet megoldani. Persze hallottam már sokat, hogy szeretetet és egészséget nem lehet megvásárolni, de rájöttem, hogy az emberek őszinte kedvességét sem.

Elhatároztam, hogy az lenne a hasznosabb, ha ezen tudnék változtatni a sok pénzzel. Mert hiába van meg mindenem, ha látom, hogy más emberek utálatosak vagy unottak vagy szegények vagy szenvednek. Már csak azt kellett kitalálnom, hogy miként lehet ezt kivitelezni.

Azt is megfigyeltem, hogy ha valaki udvarias vagy segítőkész, akkor a legmogorvább ember is másképpen reagál. Innen már nem is volt messze a megoldás. Alapítok egy iskolát, ahol arra tanítják majd a diákokat, hogy legyenek mindig kedvesek, udvariasak, figyelmesek, segítőkészek. Ha ez beválik, akkor még több ilyen iskolát alapítok. Már láttam is magam előtt, amint csengetéskor mennek be a diákok a kapun. Hosszan, vidáman szólt a csengő, én meg azon gondolkodtam, hogy milyen nevet kellene adni ennek az iskolának. Szuperiskola? Udvarias iskola? Megvan, legyen tündériskola!

Még mindig hallottam a csengő hangját, de most már kemény lökdösést is éreztem a vállamon. Először csak nagyon messziről hallottam a hangot, de lassan kezdett összeállni a mondat, amit hallottam: „Attila, ébredj már fel, vége van az órának, megyünk a másik terembe!”.

Mészáros Dániel Attila 9.a

3.

Tündériskolám

Először is szögezzük le, hogy egy egészséges fiatalember se tündériskolában, se egyéb iskolában nem érzi jól magát, főleg ha kint szép az idő. De egyébként a rossz idő is kellemesebb, mint az iskolában ülés.

De ha már úgy hozta a rossz sorsom, hogy iskolába kell járni, akkor az legyen egy tündériskola. Először is

megkérdeznék: Kedves Galamb Viktor, melyik az a nap a héten, amely egyéb irányú bokros teendőid mellett alkalmas arra, hogy némi tudást öntsünk beléd? A tündéri igazgató asszony megkérdezné, hogy nem terhes-e a számomra, hogy már hajnali 10 órakor felkeljek, és délre befáradjak a 0. órára. A tündériskolában

maximálisan figyelembe vennék az igényeinket.

Például: Minek a matek, ha már vannak tündéri zsebszámológépek? Minek tudni a nyelvtant, ha már bűbájos szövegszerkesztő programok léteznek, amelyek minden helyesírási hibánkat kijavítják? Minek a torna, ha nincs az a tündéri dezodor és tusfürdő, ami megszüntetné a sportolásban megizzadt testünk oroszlánszagát? Különben is ez

már a XXI. század, itt már nem kell tündérszárnyakkal erőlködnünk, ha helyet akarunk változtatni, feltaláltak erre már kiváló gépeket. Tornaórán mindig eszembe jut Winston Churchill elhíresült mondata: No sport!

De félre a tréfával, minden iskolában benne rejtőzik egy tündériskola, csak rajtunk múlik, hogy megtaláljuk-e.

Galamb Viktor 9.b

Az én iskolám

Ifjú kilencedikesként most kezdtem tanulmányaimat a Fáyban. Megkért az osztályfőnököm, hogy fogalmazzam meg pár sorban, milyen érzések vannak most bennem.

Azért választottam ezt az iskolát, mert azt mesélték a jelenleg itt tanuló ismerőseim, hogy aki ide jár és jól végez, az büszke lehet magára, mert jó szakembereket képeznek itt. Mint majdnem minden diák, én is nagyon vártam a kilencedik osztályt. Új iskola, új emberek és persze új tanárok, nagyon érdekes érzés volt a nem megszokott osztályomba menni és nem ugyanazokat az arcokat látni minden reggel.

Nagyon furcsa volt az első pár napban. A régi környezetemből bekerültem egy új közösségbe, és próbáltam megfelelni a diákoknak és a tanárainknak is. Az új osztálytársak mind különböző egyéniségek, az első napokban némileg megszeppenve ültünk az osztályban, de aztán jobban megismertük egymást és a környezetünket, és a hangulat is oldottabb lett. Azt hiszem, hogy mindannyian jól kijövünk egymással a 9.b-ben. A felsőbb osztályos tanulók is elfogadtak bennünket. A tanárok szimpatikusak, ők is és mi is próbáljuk egymással megtalálni a közös nevezőt, ami, úgy érzem, menni fog. Nem szerettem volna kitűnni az öltözködésemmel, sem azzal, hogy minden szünetben az igazgatói irodában ülök...

Az iskolában a légkör jó. A renden lehetne mit javítani a tanórákon és a szünetekben is. Nem tudom még, hogy milyen lesz az elkövetkezendő négy évem, de megpróbálom a legjobbat kihozni belőle, mert tovább szeretnék tanulni, ami, remélem, sikerülni is fog!

Mokány László 9.b

Audi Kreativity 2012.

Kedves Olvasó, ha figyelmesen jár iskolánk folyosóin – főként a faliújságok környékén, nagyvonalakban sejtheti, miről lesz szó az alábbi cikkben. Az Audi Hungária idén ötödik alkalommal írta ki hangzatos szlogennel bíró pályázatát, az Audi Kreativity 2012-es fordulóját. A figyelemfelkeltő grafika mellett a felhívást kiegészítő részletes feladatkiírás nagy valószínűséggel minden azt olvasó gondolatait szárnyra bocsájtja.

„Építs járművet, mely képes végighaladni egy 15 m hosszú, egyenes pályán, és mindenki másénál gyorsabb.

- meghajtás nem lehet belsőégésű motor
- elektromos meghajtás esetén a megtáplálás: 1 db szabványos 1,5 V-os „Góliát” elem
- alternatív energiaforrás megengedett, de nem használható a jármű mozgatásához
- szenzor használata tetszőleges célra
- tetszőleges világítás használata
- cél után önműködő megállás
- magán hordozza az Audi modellek jellegzetességeit
- befoglaló méretek: 500x500x500 mm, max. 1,5 kg.”

Így történt ez csapatunk tagjaival is, kivel először, kivel többedszer. Ám idén az ötletek mellé Hangya Gábor tanár úr bátorítására elhatározás is társult. Így alkottuk meg 4 fős csapatunkat, melynek tagjai Bári György, Erdélyi István, Mészáros Gergely és jómagam, Németh Imre Dávid, 13.e osztályos tanuló voltunk. Terveink szövögetése idején nem is gondoltuk, milyen komoly „gondot” vontunk magunkra azzal, hogy fillérekből

igyekeztünk megtervezni és kivitelezni egy bár első értelmezésre egyszerűnek látszó rendszert, ami valljuk be, rengeteg buktatót rejtett. Ezzel akkor szembesültünk, mikor az országos szinten közel ötven benyújtott pályázat közül miénket is a 16. októberi döntőben megméretendők közé sorolták, ahol a járgányok egyenes előrejutási alapon, párban megméretve álltak rajtvonalhoz. Ekkor az elhanyagolt kisautóból viszonylag rövid idő alatt összeszedett, letisztult, komoly kivitelű és műszaki hátterű versenyautót kellett varázsolnunk. Az autó hajtását egy általunk készített turbina biztosította, melyet hétköznapi szóda patronokkal hajtottunk meg. Zárójeles megjegyzésként teszem hozzá, hogy ez nem volt annyira buta gondolat, mint amennyire látszik. Sok egyszerűbbnek vélt technikai megoldás előtt egy hasonló rendszerű kisautót készítő csapat vihette haza a győri döntőről a főnyereményt jelentő, 3 napos élményutazást, mely az Audi ingolstadti székhelyére

szólt. Az általunk készített, valamivel durvább kivitelű turbinaház felett győzedelmeskedett a boltban vásárolt, jóval érzékenyebb fődarab és a nagy nyomás felett a nagyobb légmennyiség. Ugyanakkor nem maradtunk szégyenben munkánk gyümölcsével annak ellenére sem, hogy nem jutott végig a fent említett pályán, mivel több más versenyzővel ellentétben járművünk a szabályzat minden pontjának megfelelt. Gondot fordítottunk a feladat pontos megvalósítására. Így például egy fénykapu, illetve egy, a kerekek tengelyére rögzített bemetszett tárcsa segítségével számítottuk ki az autóra szerelt elektronikával a megtett út hosszát, valamint vezéreltük a fékrendszert, ami egy szétbontott relé tekercese által mozgatott dörzsrendszerű szerkezetet hozott működésbe.

Akik komolyabb érdeklődést mutatnak a kis négykerekű iránt, iskolánk titkársága melletti tárlóban az elkövetkezendő néhány napban megtekintheti kiállításunkat, illetve bátran felkeresheti csapatunk bármelyik tagját. A jövő évi fordulóra való nevezésben gondolkodókat csak biztatni tudom. Ha nem is sikerül Győrből üveglapra szerelt, tükörfényesre polírozott, dugattyú serleggel hazatérni, a munka élvezete, illetve a színvonalas

gyárlátogatással és egyéb programokkal egybekötött döntő nyújtotta élmények megérnek némi erőfeszítést.

A cikk zárásaként – hangsúlyozva az előbb pár mondatban elmondottakat is – szeretnék köszönetet mondani a Fáy Kreativity Team nevében minden munkánkat megkönnyítő, segítő, illetve eltűrő tanárunknak.

DavE39

Köszönöm mindazt, amit a tudományokból megtanítottak

Amikor valaki 57 esztendőt tölt el iskolában, és most már nyugdíjasként önmagának is feltehettem a kérdést, hogy a fiatalok is értsék, nem volt ez sok vagy tán mégis kevés? Ha a tanulás mindennapi problémájáról beszélnek, sokan nem értik, egyeseknek miért fontos a sok tanulás, másoknak meg miért elegendő a kevés. Ha válaszolhatok: az 57 év sok és mégis kevés. Mert a tudományok téra igen nagy, de a hozzá vezető út és az idő nagyon rövid. Nem árt azonban tudni, hogy a tanulás elsősorban önbecsülés. Ahogy az ókori bölcsek terjesztették, ha valaki nem tanul, még azt sem tudja, mi az, amit nem tud. És nem is értik, miért találták ki az iskolákat. A bölcsek mondása szerint, aki nem tanul, olyan lesz, mint az ökor, teste gyarapszik, de szelleme nem. Pedig a szellemi növekedés ugyanolyan fontos, mint a fizikai. Ha az embereket közelebbről vizsgáljuk, jól látható, hogy mindenkiben megvan a lehetőség alkotásra és rombolásra egyaránt. A tudás leggyakrabban alkot, a

tudatlanság rombolásai veszélyesek az emberi életre. Amióta a világ a világ, az emberek mindig kapcsolatban álltak egymással. Pontosan és egyértelműen látható, a tanulás szükségszerű, az életet megszépítő, szemet felnyitó, látóvá tevő eredményt hozhat. A tanulás a felemelkedés egyetlen tisztességes útja.

Mégis a tanulás során gyakori a konfliktus. Vagy azért, mert nem tudnak és akarnak tanulni, vagy azért, mert nem tanították meg tanulni, vagy azért, mert olyan közegbe kerültek, ahol nem tudnak tanítani. Bármelyik probléma megléte forrás az elveszett idő számára. Ez egy olyan kár, amit nehéz bepótolni, mert az ellopott időt alig lehet visszaadni.

Ha valakiben nincs elszánás, eltökéltség, pozitív hozzáállás, akik testük kényelméért vagy rövidlátásukért homokba dugják fejüket, nem akarnak tanulni, velük nem lehet mit kezdeni. Sajnálatra méltóak azok, akik szeretnének tanulni, de azt az anyagi egzisztencia nem teszi lehetővé. Ha valaki a tudományokat, a tanító tanárokat ellenségnek nézi, és nem jövőjének megszépítését, és szépítőit látja bennük, azokkal nem lehet világot megváltani. Ha életvitelük, a bölcsek mondása szerinti (testük gyarapszik, szellemük nem), a hétköznapi kényelemben felnőve csalódott, másra mutogató emberekké válnak. Ha csak a mai pedagógiában alkalmazott jutalmazás-büntetés (jeles-elégtelen) módszer miatt tanulnak, csak kötelességszerű tanulásra ösztönözve élnek, az ugyancsak problémához fog vezetni. Ez nem akarásból jövő (csak kényszer-) tudást fog csak eredményezni. Gyengébb eredmények esetén elmegy a kedvük, mellé még a tanárokat is szidni fogják. Ha nincs meg a tudományok iránti, természetes érdeklődés, úgynevezett belső motiváció, annak nehéz komoly tudományokra szert tenni, annak szenvedés a tanulás, de hogy mégis észrevegyék, tanárait fogja zavarni, feltűnési vágyból tanulótársainak meg egyszerűen kiveri a fogát. Ha valaki nem tudja, vagy nem akarja tudni, miért fontos a tudás és a tanulás, az a tanultakat, az azok közötti összefüggések megértését csak memóriaterhelésnek érzi. Pedig az ifjúságnak jó lenne látni, hogy a világ szépsége nem a drog adta színek táncolása.

A világ akkor lesz jobb és szebb, ha mindenki hozzátesz tudásának alkotásából, a tanult emberek viselkedési kultúrájából. Ha kerülnek a szenvedélybetegséghez vezető rögzös utat, azaz kevesebb időt fordítanak a dohányfüst kék felhőjének eregetésére, és több időt gyakorlatoznak agytekervényük művelésére, többé válnak.

A világ azzá lesz, amivé tesszük.

Én csak azt kívánom minden fiatalnak, legyenek aktívak, hozzanak értékálló döntéseket, és találják meg a helyüket tisztességgel ebben a pénzsóvár világban. Miért is fontos tehát a tanulás? Azért, mert a jövő nemzedéke csak azt fogja megtanulni, amit a mától megtapasztal. Ne szégyelljeteK tanulni! Mindez csak önnevelés kérdése. Visszatekintve azt állítom, hogy megéri, érdemes! Ha olyan fiatal lennék, mi ti vagytok, sokkal többet foglalkoznék a tudományokkal, mint akkoriban tettem. Mert a tudás csak a tiéd. Valamit tudni csodálatos dolog!

Németesek és vállalkozó kedvű németül tudó angolosok, figyelem!

A Grimm-émlékév alkalmából **meseíró és tablókészítő versenyt** hirdetünk.

Mese: Lehet tetszőleges témájú, 2–5 A/4-es oldal terjedelmű, a Grimm mesékhez hasonló vagy egyéni stílusú, német nyelven íródott pályamű.

Tabló: Témája a Grimm testvérek és Grimm-mesék. A tábló mérete legalább A/3-as kartonpapír. A feliratok és a szövegek legyenek németül.

Mindkét versenyen lehet egyénileg vagy 2–3 fős csoportban is indulni. Mindkét munka leadási / beküldési határideje **2012. december 6.** A meséket levélben is el lehet küldeni az anikoszocs@gmail.com e-mail címre, vagy le lehet adni a nyelvtanári kabinetben, a tablókat pedig személyesen kérjük a földszint 1-esbe.

A legjobbak megjelennek a Firkában is, és kikerülnek a faliújságra.

Szócs Anikó nyelvi kabinet

II. Édes Napok Csokoládé és Édességfesztivál 2012. szeptember 20–23.

A budai várban, szép környezetben, számtalan kiegészítő programmal került megrendezésre a második Édes Napok Budapest, Csokoládé- és Édességfesztivál. Az éppen olcsónak nem mondható belépő mellé mindenki kapott egy tábla ajándékcsokit.

Mint megtudtam, jelen voltak hazánk legnagyobb kézműves csokoládégyártói, a legjobb kereskedők és egy-két hazai és világmárka is (Stühmer, Lindt stb.). Olyan különlegességekbe is belekóstolhattunk, amelyekkel idáig nem találkozhattunk, vagy a nagy áruházak polcain nem találhatók meg.

Közel 150 pavilon volt a várterazon: a csokisok mellett cukorkások – még cukormentes is –, de voltak kekszek és teák, kürtöskalácsok, palacsinták, nápolyik, rétesek, különleges fagyaltok, sajtok, kolbászok, szalámik, sonkák, dzsemek, marcipánok, flódnik, borok, pálinkák, és még kávézásra is volt lehetőség. A Vérmező felé eső terazon a gépjárművek szerelmesei megtekinthették az Infinity-Gablini autószaalonok kínálatát.

A Nemzeti Galériában csokoládészobrot épített a Callebaut szakmai csapata, melyet látni lehetett a helyszínen, valamint

kivetítőn is. Vasárnap késő délután a szobrot szétdarabolták, szétosztották.

A Budapesti Történeti Múzeumot és a Nemzeti Galériát a fesztivál belépőjével ingyenesen lehetett látogatni (kivéve a Munkácsy-kiállítást).

Zsil

Balatonkenesei nyári, amerikai autós találkozó

Nyáron, július 20–22. között Balatonkenesén egy volt fáysta, aki már a magyar ACCH klub vezetője, amerikai autókból kiállításszerű rendezvényt hozott létre. És nemcsak a rendező volt ott egyedüli fáysta, hanem pár évvel ezelőtt végzett srácok is jelen voltak. Ez alatt a három nap alatt sok szép amcsi autó jelent meg, a legrégebbitől kezdve a legmodernebbekig. A pontos helyszín Balatonkenese Partüdülő, ahol 300 méter kiépített partszakasz van. Mind a 3 napon más-más programban volt részünk.

Első nap: megérkezés, szoba, faház elfoglalása vagy a sátrak fölverése. Utána különböző együttesek léptek fel, volt gumifüstölés, a lent lévő kocsik megtekintése és persze a kihagyhatatlan fürdőzés. Késő este pedig diszkó volt hajnalig.

Második nap: reggeli, majd az autók felsorakoztak a felvonulásra, ami Balatonkenese szívébe tartott a halászléfőző versenyre, ahol rögtönzött bemutatót tartottak mindössze kb. 1 óráig, de csak azért ilyen rövid ideig, mert az eső közbeszólt. Visszaérve az üdülőbe az előző napi programok ismétlődtek: zene, traccsparti, kocsi-mustra.

A harmadik napon mindenki kiélvezhette az utolsó pillanatokot a Balatonnál, és azután csomagolás és hazajövetel.

Így az egészet leírva kicsit nyers, talán unalmas, de ha az ember ott volt személyesen, mindezt sokkal érdekesebbnek, élvezetesebbnek találta. És ez az egész mind arról szól, hogy jól érezzük magunkat, jó helyszínen, egy jó társasággal.

Hegedűs Tibor 15.b

Egy októberi pénteken **ünnepeltük az 56-os forradalmat**

Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc iskolai megemlékezése udvari műsor keretében zajlott október 19-én, pénteken. Szerencsére gyönyörű időnk volt, semmi sem gátolta, hogy eredeti terveink szerint a negyedik óra után, 11.15-kor minden osztály levonuljon az udvarra, ahol a szereplők a színpadon már várták az előadás kezdetét. A műsort magam szerkesztettem, és négy különböző osztályból heten vettek részt benne: Lázár Egon és Balugyánszki József a 9.b-ből, Czibula Mátyás, Radványi Dávid és Tóth Richárd a 10.e-ből, Solymosi Roland a 12.e-ből, valamint Polgár Tamás a 14.f-ből. A kb. 25 perces megemlékezésben többnyire az

56-os forradalmároktól származó versek hangzottak el, az első napoktól a Nagy Imre-perig terjedően hallhattunk a forradalom és a szabadságharc legfőbb eseményeiről, továbbá több, az ünnephez kapcsolódó dalból hangzottak el hol rövidebb, hol hosszabb részletek (pl. Cseh Tamástól a Corvin köziek, Koncz Zsuzsától A Kárpáthyék lánya). Véleményem (és a visszajelző kollégáim) szerint (is) sikerült méltón megemlékeznünk erről a világszerte ismert, magyar történelmi eseményről.

56-os megemlékezés a Rákoskeresztúri Új Köztemetőben

Csütörtökön, tizennyolcadikán tartotta fenntartónk, a Fővárosi Önkormányzat az ötvenhatos megemlékezést a Rákoskeresztúri Temető háromszázegyves parcellájánál. A Puskás Tivadar Technikum szervezte az ünnepélyt. A 10.e osztályból három diák

Három diák a 10.e osztályból képviselte iskolánkat, a képen balról jobbra: Sponga Dániel, Radványi Dávid és Szabó Dávid. Háttérben a 301-es parcella emlékműve.

és az általános igazgatóhelyettes képviselte iskolánkat: Két egymás mellett álló diákból az egyik koszorút kapott, a másik szalagot, ez volt a rend. Előbb dr. Csomós Miklós főpolgármester-helyettes beszélt, őt követte egy énekkar, aztán egy diákokból álló színészcsoporthoz adott elő az alkalomhoz készített performanszt (nem volt rossz). Az előadás után a Recski Szövetség vezetője beszélt, aztán az 56-os Szabadságharcos Lovagrend nagymestere és végül az Osztrák Prioriátus nagypriorja.

Dorozsmai Károly igazgatóhelyettes

Ötven év után

Vidám, önfeledt szótól visszhangzott a 9-es tanterem, és az üres épületben jól lehetett hallani a hangoskodást. A diák mindig diák marad, akárhány éves. Egymást túlkiabálva, egyik a másik szavába vágva próbálták feleleveníteni az ülésrendet. A zöld táblára kék és fehér krétával rajzolódta ki a padosorok és a benne ülők nevei. Összeállt az osztály. Sajnos csak tizenketten jelentek meg az ötvenedik osztálytalálkozón. Nosztalgizáltak egy kicsit, adomáztak, felelevenítették a régi diákcsínyeket, megemlékeztek a tanáraikról. Aztán sétát tettek az épületben. Nagyon örültek, hogy a felújítások mellett a hagyományörzés megmaradt. Az átalakított kémia terem (ma 31-es), a megváltozott tornaterem, az alagsori műhelyek, az udvaron levő csarnokok és a bennük levő berendezések elkápráztatták őket. Úgy érezték, a

nagy múltú iskola méltó régi híréhez. Mindez 2012. szeptember 22-én történt, résztvevői az 1962-ben végzett IV.a-sok voltak.

Zsil

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

A nő olyan, mint a shareware program: vagy korlátozott a használati ideje, vagy a legjobb funkciói le vannak tiltva, vagy állandóan macerál, hogy regisztrátsd.

Tanár: Fiam, van házid? Diák: Van. Töltsek, tanár úr?

Tanár: Órát szeretnék tartani! Diák: Igenis tanár úr, levegyem a falról?

Tanár: Szeretném látni az édesanyádat! Diák: Hozzak róla fényképet?

Tanár: Kiváglak az óráról! Diák: Adjak ollót?

Tanár: Az iskolába dolgozni kell! Diák: Akkor hol van a fizetésünk?

Tanár: Húzz le az igazgatóiba! Diák: Van kötele?

Középiskolás a falusi kisboltban: – Csókolom, egy arany Marlborot kérek.

– Rövidet?

– Na jó, akkor egy vodkát is!

Fiam, tegnap miért nem voltál iskolában? – kérdezi a tanító.

– Mert a nagypapát temettük.

– Rendben van, de ez többet elő ne forduljon!

Telefonos kérdező egy elektronikai áruházban: – Jó napot, érdeklődni szeretnék, hogy mikrohullámú sütők van?

Erre az eladó hátrakiabál: – Béla, gyere! Itt van valami elmebeteg, aki mikrohullámú sütőtököt keres!

Kisfiú bemegy a trafikba.

– Kérek egy csomag cigit.

- Mondd csak, hány éves vagy?
- 5.
- És te már dohányzol?
- A csodát! Az öcsémnek kell.

Két medve beszélget a barlangban.

- Te, én már nagyon fázom!
 - Nem baj, van nálam spárga.
 - Az meg mire jó?
 - Csak kihúzzuk valahogy a telet!
-
- Kell kabát?
 - Mennyiért?
 - Te idióta! Úgy értem: hideg van?

Forrás: <http://napivicc.com/>

Jó hír a műszaki cikkek iránt érdeklődő diákok számára!

Az idei tanévtől **Firka** + címmel különszámok jelennek meg – az első szám a Firkával nagyjából hasonló időben –, amelyekben Fáysta diákok különböző műszaki témákban „kibontakozhatnak”, úgymint autótechnika, elektronika, motor, közlekedési hírek, technika, autósport, számítástechnika stb. Figyeljétek a faliújságokat, ahol nyomon lehet majd követni, mikor jelenik meg a következő Firka + szám!

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60–62. ☎ +36-1-215-3177

Fax: +36-1-476-0901, OM azonosító: 035379

Az iskola e-mail címe: fay@fay-bp.sulinet.hu

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea** – **Zsilka István**

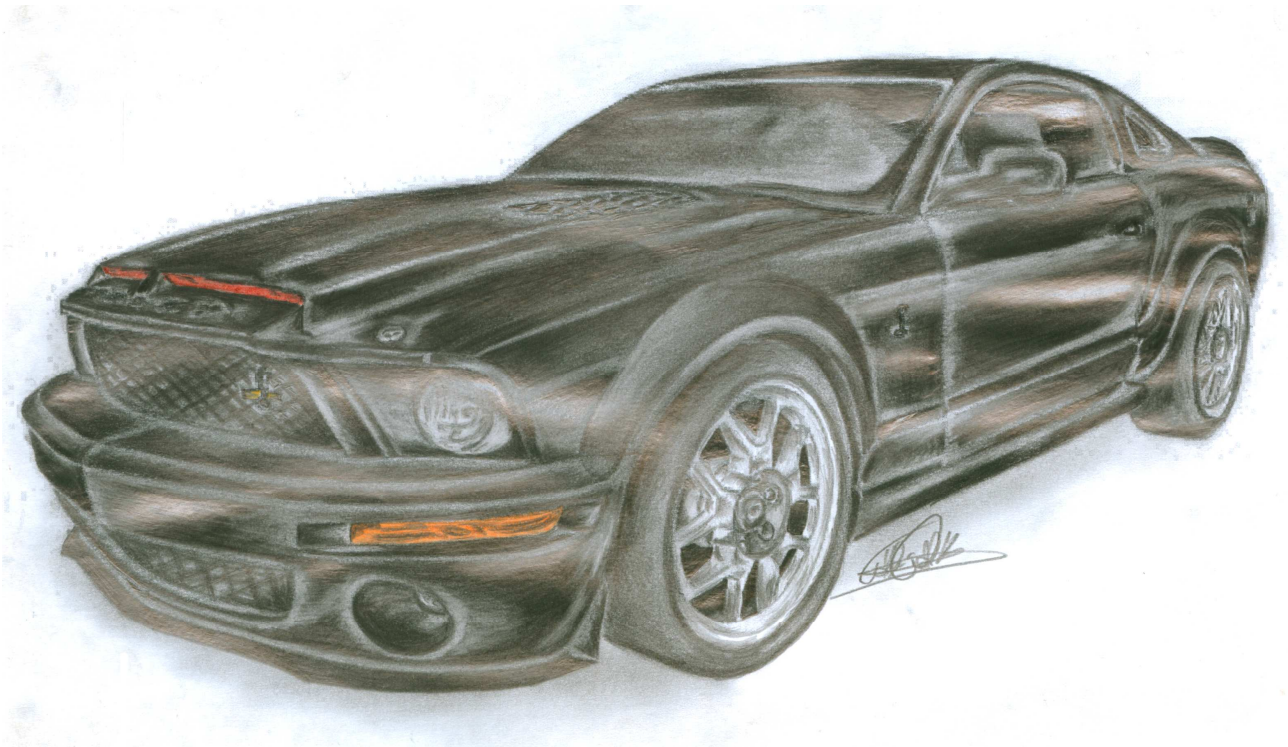
Diákfőszerkesztő: Németh Imre Dávid 13.e

A 117. szám (2012. szeptember – október) elkészítésében közreműködtek:
Bazsó Benjamin 9.b, Bálint György 11.b, Csókásné Gémesi Ildikó,
Dorozsmai Károly, Galamb Viktor 9.b, Hegedűs Judit, Hegedűs Tibor 15.b,
Illia Krisztofer 10.c, Keresztes-Nagy Tibor 13.e, Lázár Egon 9.b,
Mészáros Dániel Attila 9.a, Mokány László 9.b, Pletser József,
Ratkovics Mónika, Szöcs Anikó, Tóth László, Tóth-Pál Krisztián 13.e,
Vámos Levente 11.e, Vass Tamás 10.c

Fáysta Írók, Riporterek Közös Alkotásai
2012. október

(Alapítva: 1986.)
XVII. évfolyam 117. szám

Tóth-Pál Krisztián 13.e rajza

**Köszöntjük az új
tanévben a Fáy
tanárait, tanulóit és
dolgozóit!**

A 2012–2013-as tanévet megnyitó ünnepség

A hagyományoknak megfelelően, az első tanítási napon, szeptember 3-án, hétfőn, reggel 8-kor zajlott a tanévnyitó, amelyen a közönség sorai között huszonöt osztály diákjai és az iskolában oktató tanárok, valamint néhány szülő volt jelen. Az ünnepséget, szintén hagyományosan, műsorral kezdtük, amelyet Ludvik Csaba tanár úr szerkesztett, és amelyben az ő osztályának, a 10.c-nek a diákjai szerepeltek (Hakkel

Krisztián, Illia Krisztofer, Lukács Dániel, Parragh Richárd, Sohár Gergely, Vass Tamás, Vendl Dániel).

A műsor után új igazgatónk, dr. Zántó Edina köszöntette a megjelenteket, majd Dorozsmai Károly igazgatóhelyettes úr átadta a Kecskeméthy- és Udvarhelyi-díjazottaknak a megérdemelt jutalmukat.

Az idei díjazottak (még az előző évi osztályba történt besorolás szerint):

Udvarhelyi-díjat kapta (jó tanulmányi és aktív közösségi munkáért):

I. fokozat: Vámos Levente (10.e)

II. fokozat: megosztva Göntér Ábel (11.e) és Schirger Tamás (11.e)

A **Kecskeméthy-díj „A”** típusát kapta (nagycsaládos és jó/kiváló tanulmányi eredményt elért diák): Pap Péter (11.e).

A **Kecskeméthy-díj „B”** típusát nyerte (a nyelvtanulás területén teljesített eredményért; idén is a komplex, középfokú nyelvvizsgával rendelkezők kapták): Erdélyi István (12.e), Kiss Ferenc Zsolt (13.e), Rákóczi György (12.e), Schall Brúnó (14.a), Szijj Dávid (14.b) és Vámos Levente (10.e).

Dr. Hegedűs Andrea

Vízitúra

Idén volt megtartva a vízitúra 30. alkalommal, ami elég szép szám. Én még csak kétszer voltam, de mindkettő életre szóló élményekkel szolgált. Azt az érzést, amikor ott vagy kötetlenül a szabadban, leírni nem lehet, ezt át kell élni. Lehet, hogy napközben elfáradunk, de este mindig jókedvűen beszélgetve, valami jó üdítőt fogyasztva, vagy a közeli városban / faluban ütjük el az időt. Másnap reggel, nem lehet mondani, hogy korán ébresztenek, mert sokkal tovább úgysem lehet aludni,

hiszen később olyan meleg lesz. Kedvencem egyébként, amikor evezés közben vízi csatázunk, vagy éppen jónak nem mondható hangunkkal énekelünk az idősebbek örömeire, akik általában menekülnek. Átemelés szinte minden túrán van, ezt annyira nem szoktuk szeretni, az ujjaink meg főleg nem. De mint mindent, ezt is lehet élvezni. Új barátok, új ismeretségek mindig születnek, és néha egy-egy énekelgetős estén, ahol kicsik, nagyok, régiek és újak együtt énekelnek, egészen tábori a hangulatunk. Amikor pihenő napunk van, mindig van egy fakultatív program, mint a városnézés, a környéken található látványosságok megtekintése. És mindennek a fénypontja, amikor beavatjuk a „Bélákat” vagy „cipófejeket”, akik persze az újoncok. Hogy itt mi folyik, azt csak az tudhatja, aki már átesett a beavatáson. A túra végén, a két hét leteltével felszállunk a buszra, és búcsút veszünk. De a következő nyáron újra találkozunk iskolánk előtt, és új élményekre várva elindulunk.

Bálint György 11.b

Triatlon

Az első nap (2012. szeptember 14. péntek):

Kora reggel indultunk Bakó András tanár úr vezetésével Esztergom felé. Miután lepakoltuk Esztergomban az indulásra kész hajókat, Ipolydamásd felé vettük az irányt. Ott leraktuk azokat a hajókat, amelyeket aznap nem használtunk, majd ott maradtunk ketten őrizni és felverni a táborhelyet. Miután felállítottuk a sørsátrat és sátrainkat, már csak a többiekre vártunk. Meggyűlt a bajunk a tűzgyújtással az eső miatt, de mint gyakorlott vízitúrázók, ezt is megoldottuk. Lépcsőt ástunk az evezősöknek, hogy ki tudják szedni a hajókat száraz lábbal. Majd miután mindennel készen voltunk, nem sokkal később megérkezett az evezős csapat, később megjött az utánfutó a túrafelszereléssel, és már sötétedésben ugyan, de megérkeztek a bringások is Huszti Tibor tanár úr vezetésével, majd mindenki szépen, nyugisan felállította a sátrát, és lefeküdtünk aludni.

Második nap (2012. szeptember 15. szombat):

Reggel ébresztés nélkül szinte mindenki egytől egyig kimászott a sátrából, kipihenten. Az ügyeletes csoport Fosztó Csaba tanár úrral az élen és néhány vállalkozó szellemű emberrel elkészítette a reggelit, ami el is fogyott elég gyorsan. Majd reggeli után az evezősök és a bringások is felpakolták az aznapi túrafelszerelést, és szépen, rendezetten elindultak.

Az evezősök a Hilux segítségével felvitték a hajókat Vámosmikolára. A lepakolás után vízre tettük a hajókat, majd szépen, lassan elindultunk, a víz nem volt túl meleg sajnos. Az Ipolyban nem volt túl sok víz néhány evezős örömeire, így nem kellett félni a beborulástól. Ahogy az evezősök már megszokták, itt sem maradhatott el egymás „beforgatása” a vízen, aminek egypáran nem örültek, mert sikeresen beborultak a vízbe, ráadásul az Ipoly egyik mélyebb pontján, és mivel hideg volt a víz, nem volt túl kellemes, de kiborítottuk a parton a vizet a hajóból, majd mentünk tovább.

Nem sokkal később egy másik hajó is beborult, mert ringatták a hajót evezés közben, majd Ipolytölgyesen megtartottuk az ebédet, amit hordóban vittünk a hajóban. Egy nem túl gyors evés után indultunk tovább. A csapat nagyon szépen jött végig ezen a szakaszon is, majd kisebb pihenők után elértük a táborhelyet. Itt az ügyeletes csoport isteni csilis babbal várt minket, ami tényleg nagyon finomra sikeredett. A vacsora után a többség lefeküdt aludni, kipihenni az aznapi fáradságokat, egy kisebb csapat viszont bement a városba X-faktort nézni, és az ottani kocsma termékeiből fogyasztani.

Már késő este értünk vissza, és a tűznél beszélgettünk a bringásokkal, elmeséltük egymásnak aznapi élményeinket. Majd a hosszú mesélés után lefeküdtünk aludni.

Harmadik nap (2012. szeptember 16. vasárnap):

Az utolsó napon az előző estét néhányunknak nem sikerült kipihennie, ezért egy kis ébresztőre volt szükség. Az ügyeletes csapat ezen a reggelen is keményen dolgozott, és elkészítette a reggelit.

A reggeli előtt még le kellett bontanunk a sátrakat, mert aznap már nem tértünk vissza a táborhelyre. Mindenki szépen bepakolt a hordójába, majd bepakoltunk a hajókba, megettük a reggelit, és szép lassan elindultunk Huszti tanár úr vezetésével. Az evezős és a biciklis csapat is egyszerre indult el. Egy kis idő

után elértünk az Ipoly torkolatáig, és a Dunán folytattuk utunkat tovább Szentendrére. A Dunának már sokkal jobb volt a sodrása, ezért könnyebbnek éreztük az evezést. Gyakran megálltunk pihenni, és tartottunk egy-két parti csárdalátogatást. Ezen a napon is szépen jött a csapat, és szerencsére a Dunán már nem borult be senki. Szerencsénkre ezen a napon az idő már nagyon jó volt, és nagyon jól éreztük magunkat, majd a sok evezés után elértünk Visegrádra, ahol megálltunk ebédelni. Az egész csapat besegített az ebéd elkészítésébe, és miután megettük az ebédet, egy kis pihenő után folytattuk utunkat tovább. Szép lassan beértünk Szentendrére, ahol Fosztó tanár úr már vártak minket az utánfutóval. Miután kitakarítottuk a hajókat, felpakoltuk azokat az utánfutóra, lekötöttük őket, és elindultunk Pestre.

A csapat egyik fele önként vállalta, hogy HÉV-vel megy fel Pestre, a másik felét elvitte a Hilux és a kísérő autó. Az iskolához érve betoltuk az utánfutót az iskola udvarába, és elköszöntünk egymástól.

Illia Kristofer 10.c

Nyári tantestületi kirándulás

A tantestület évente egyszer együtt kirándulni megy, ez nagyon régi hagyomány. Ebben az évben három napra (két éjszaka) mentünk, és Ausztriában jártunk.

2012. augusztus 22-én, szerdán nagyon korán volt indulás.

Első nap a Großglockner Hochalpenstraße volt az úti cél, ennek kiindulópontja Heiligenblut helysége van, ez a Hoche Tauern nevű természetvédelmi terület (nemzeti park)

Salzburg, a Mirabell kastély parkja

bejárata. Az út nagyon kanyargós és persze nagyon látványos...! Hosszabb időt a Kaiser Franz Josef Höhe nevű helyen töltöttünk, ez kb. 2300 méter magasan van. Aztán megint busz, és Rauris, egy kis alpesi falu... Itt volt a szállás. Csendes hely, valószínűleg, amikor síszezon van, pezsgőbb az élet, most nagyon nyugis volt.

A második nap Salzburgba mentünk, egész napunk ott telt el. Salzburgban először a Mirabell kastély parkját néztük meg, ezt egy Wolf Dietrich von Raitenau nevű érsek építette. Azután átsétáltunk a Salzach nevű folyó jobb partjáról a balra (nagyon gyors folyású, de 50 cm és 80 cm között van a mélysége). Felmentünk egy funicularral (sikló) a magasan fekvő várba, és mivel a távolságok kicsik, ezért elég meredek. A kilátás éppen ezért valami pazar. Ott elbókláztunk a várban, majd lementünk megnézni a dómot. Hajókáztunk egyet a Salzachon egy lapos fenekű, vízszugárhajtású hajóval, szép volt az is.

Busszal ezután egy, a várostól nem messze fekvő kastélyt, Hellbrunn néztük meg, melyet több száz évvel ezelőtt egy csalafinta érsek, Marcus Sitticus építtetett. Lépten-nyomon vizes lesz a látogató, mert csali módon itt-ott lefrecskelik, állítólag ez az érseknek volt a bolondériája. A kastély egészében is a görög-római klasszikusokat idézi. Hellbrunn után egy sörgyár következett, a Stiegel, mely állítólag Ausztria legnagyobb, még nem multinacionális cég kezén levő sörgyára, ők privát sörgyárnak hívják. Egy kisebb fajta múzeumban megnéztük, hogyan csinálják a sört, aztán kaptunk kóstolót, háromszor kettő decit, illetve van, aki többet... A sörözést az eleredő eső szakította félbe (egy kerthelyiség felében ültettek le minket)... Nagyon későn értünk vissza Raurisba.

A harmadik nap első programja a Lichteinstein szurdok volt. A dolgot kissé bonyolította, hogy a felhők reggel alacsonyan voltak – minden reggel –, most azonban, amint megérkeztünk, el is eredt az eső. A szurdok viszont csudaszép, egy patak, inkább folyó tombol a mélyén, rendkívül festői a látvány. Bő egy órát voltunk ott, mire eljöttünk, kiderült az idő! Innen

Hallstattba mentünk, ott majd' három órát töltöttünk. A fő látványosság a hegy tetején nyíló sóbánya, amit meg is néztünk. Érdekes volt, bár a kiállítás kicsit bombasztikus, ahelyett, hogy a tényekre koncentrálna. Aztán a föld alatt vonatoztunk, na, ez eléggé klausztrófób érzés volt, ráadásul az alagút alakja és mérete sok helyütt éppen minimális – fel nem foghatom, hogy itt soha sem történik baleset? Aztán nem sokkal ezután vissza le a funicularral, az meg eléggé tériszonyos érzés.

Innen pedig már hazafelé tartottunk. Egészében szép kirándulás volt, köszönet érte.

Hallstatt, kilátás a városra
és a Hallstätter Seere

Dorozsmai Károly általános igazgatóhelyettes

Csoportépítő tréning a 9.b-ben

Ifjú fáysta szemmel

Szeptember 1: Új iskola, új osztálytársak, új tanárok, „új élet”.

Milyen lesz? Nehéz lesz? Sok kérdés kavarg a fejemben.

Osztályfőnökünk, Kovács Zoltán tanár úr a 0. napra sportdélelőttöt, csapatépítő tréninget és barlangászatot szervezett. Kíváncsisággal és várakozással vegyes

érzésekkel vártam az augusztus 31-ét, amikor először találkozom majd az osztálytársakkal.

¾ 8-kor gyülekeztünk a Pálvölgyi-barlang parkolójában. 16-an voltunk. A tanár úrnak segítői is voltak 4 végzős diák személyében. A végzősök voltak a csapatkapitányok, ugyanis mi csapatokra lettünk osztva. Négy 9.-es fiú és egy végzős alkotott egy csapatot. A tanár úr autóval érkezett, azzal hozta el a programhoz szükséges kellékeket: fűkasza, benzin, zsíros kenyér stb.

Rövid bemutatkozás után kezdődtek a játékok. Első gyakorlat: játék fűkaszával. Lekaszáltuk azt a területet, ahol később játszottunk. Egy gyerek kaszált, kettő-három gereblyézte a lekaszált fűvet, és egy nagy kazalba rakta. 5 perc állt rendelkezésünkre. Minél nagyobb területet kellett gaztalanítani. Sajnos nem a mi csapatunk nyerte ezt a versenyt.

Volt zsíroskenyér-evő verseny is, ami abból állt, hogy fel volt fűzve (azaz akasztva) a kenyér, és úgy kellett megenni, hogy nem lehetett kézzel hozzányúlni, csak harapni.

Volt autóverseny, ami abból állt, hogy az autó = egy gyerek leült a földre, háta mögött megtámasztotta a kezeit, lábait felhúzta térdben, és kész volt az autó. Így, pókjárásban kellett megtenni a kijelölt utat az autónak, megkerülni a lekaszált és kazalba rakott fűvet, kereket cserélni rajta, és tankolni bele. Ezt a kiszolgáló személyzet végezte. Kerékcseré: cipőt húzni az autó kerekeire (= a két kezére). Tankolás: megitatni az „autót” üdítővel. Sajnos az egyik „autó” túl hirtelen és túl sokat ivott, és visszajött a „benzin”. Nem lett nagyobb baj, de gondolom, szegény srácnak nem volt kellemes érzés.

Volt horgászat is: egy lavór volt a tó, félig vízzel. Ebbe került bele egy üveg meggybefőtt. Hátra tett kézzel, csak szájjal lehetett a lavórból a meggyet kihalászni, megenni és a magokat az asztalra tenni. Az a csapat győzött, amelyik adott idő alatt több magot gyűjtött össze.

Volt még kötélhúzás és futóverseny is. A délelőtti sportprogramok kb. 13 óráig tartottak. Ezután kezdődött a barlangászat, amire nem maradt ott mindenki, mert volt, aki nem bírta a bezártságot, és a klausztofóbia miatt nem merte vállalni a túrát, másoknak más programja volt délutánra. Így kilencen maradtunk. A barlangászathoz kaptunk overallt, sisakot, fejlámpát és képzett barlangász vezetőket. Kúsztunk, másztunk, csúsztunk,

küzdöttünk, próbálkoztunk, kapaszkodtunk – volna, de néha nehéz volt, mert nem volt mibe. Síkos, csúszós volt a szikla, a kő.

Ez a barlang Magyarország második leghosszabb barlangja. 1904-ben fedezték fel. A Budai-hegységben található, a Szépvölgyi úton. Magas, hasadékszerű folyosói vannak. A barlang hőmérséklete télen-nyáron kb. 10 °C. Bent nincs kiépített világítás, csak a fejlámpák fénye világít. Amerre mi jártunk, nem volt kiépített út, csúszni, mászni kellett négykézláb vagy hason csúszva. Nagy szintkülönbségeken, hasadékszerű folyosókon kellett átréselni magunkat sokszor. Különbféle elnevezésű helyeken és termekben voltunk: könyvtár, egérfogó, szülőlyuk, gilisztajárat, színházterem – nagyon jó az akusztikája.

Én még soha nem voltam korábban barlangászni, de nagyon élveztem. Igaz ugyan, hogy a könyököm nagyon meghúzódott, a térdeimről lejött a bőr, de ezekkel együtt is megérte. Volt olyan hely, ahonnan, azt hittem, soha nem tudok kijutni, olyan szűk volt, de sikerült, nem maradtam bent. Mire kijöttünk, olyan koszosak voltunk, mint akik egész nap mészből és porban hemperegtek.

Kb. 17 órakor volt vége ennek a programnak. A tanár úr felajánlotta, hogy elvisz egy darabig, mert ő is arra megy haza, amerre én lakom. Egy személynek jutott még hely rajta kívül az autóban, ugyanis úgy tele volt pakolva a játékokhoz való kellékekkel, hogy más már nem fért be. Reggel egy másik fiút hozott el, neki segített oda-, délután nekem segített hazajutni. Nagyon örültem neki, és elfogadtam a felajánlott segítséget.

De előtte még egy barlangász, egy végzős, a tanár úr és én bementünk a barlang fölött levő büfébe, és csocsóztunk egyet. Ez is szuper volt, nagyon szeretek csocsózni.

Élményekkel telve, fáradtan értem haza, számomra igazán emlékezetes marad ez a nap. Nagyon örülök, hogy részt vettem a NULLADIK napon.

Lázár Egon 9.b

Végzős fáysta szemmel

Augusztus 31-én Kovács Zoltán tanár úr a leendő osztályának egy csapatépítő napot szervezett a Mátyás-hegyi barlang „kapujában”. Reggel 8 órakor volt a gyülekező, melyre szép számmal érkeztek tanulók. Egy rövid bemutatkozás után a jelenlévő diákok csapatokra lettek felosztva, akik a nap további részében pontokért küzdöttek mindenféle versenyszámban, például: fűkaszálás, erőnléti vetélkedők, zsíros kenyér majszolása hátrakötött kézzel.

Ki ügyesebben, ki ügyetlenebbül oldotta meg a feladatokat, de nem is ez volt a lényeg. Bátran állíthatom, hogy ez a nap nem a versengésről szólt, hanem az osztály

összekovácsolódása volt a fő cél, ami teljes mértékben sikerült is. Délre mindenki felszabadultabban érezte magát. Ezek után, aki akart, hazamehetett, de Ők bánhatják, amit kihagytak: a barlangászást. Miután mindenki beöltözött a forró, késő nyári melegben, a barlang bejáratánál megváltás volt a hűvös levegő. Egy rövid séta után kb. 10 méteres létrán kellett leereszkedni, ahonnan bejutottunk a Kápolnába. Többnyire szűk réseken kellett keresztülmásznunk a különféle elnevezésekkel ellátott termekig. Az egyébként agyagos, sziklás barlangban sok különleges kőképződményt és hasadékokat láttunk. A 4–5 órás túra alatt a csapattagok többnyire egymásra voltak utalva a szűk réseknél, a kisebb szakadékoknál, ahol mindenki önzetlenül segítette a másik előrejutását. Felejthetetlen élménnyel gazdagodhattunk, amelyért köszönetet mondhatunk Kovács Zoltán és Dolgos Miklós tanár uraknak!

Keresztes-Nagy Tibor 13.e

Felnőtt szemmel

Bevallom, voltak kételyeim, amikor a nyár folyamán Zoli (Kovács Zoltán tanár úr) megkeresett a csapatépítő nap ötletével. Jó, jó, hogy lelkes a leendő osztályfőnök, de vajon össze lehet-e hozni a fiúkat még a tanév megkezdése előtt? Ráadásul egy olyan programra, aminek költségvonzata is van? És egyáltalán, van ennek értelme?

Most utólag azt mondom, megérte. Ugyan jó, ha az osztály fele eljött, de azok, akik részt vettek a programokon, olyan élményeket szereztek, amelyek megkönnyíthették számukra az új iskolában a beilleszkedésről szóló első heteket. Az osztályfőnök lelkesedése a gyerekekre is átragadt (na, jó, egy kicsit rám is), és a tudatosan összeválogatott csapatjátékok segítségével, azt hiszem, hogy egy remek osztályközösség alapjait sikerült megteremteni azon a nyárvégi pénteken a Pálvölgyi-cseppkőbarlangnál.

Ratkovics Mónika

A nyertes szemszögéből

A nulladik nap arra szolgált, hogy iskola előtt összehangolódjon az osztály. Ezt az elején ügyességi vetélkedőkkel, utána pedig barlangászással próbáltuk megvalósítani. A vetélkedőkön csapatokra voltunk osztva, amelyekben szinte mindenki összehaverkodott a másikkal, és segítettük egymást. A versenyek után volt még egy feladat, ami mindenkinek megnövelte a pulzusát, és ami bizalom- és kicsit bátorságpróba is. volt egyben: rá kellett állnunk egy kb. 160 cm magas sziklára, majd ugrani egy hasast, úgy, hogy a többiek egymással szemben állva összekulcsolják a kezeiket, és el kellett kapni a leugrót. Miután mindenkinek a pulzusa beállt a normális szintre, kihirdették az eredményt. Mi nyertünk! Jutalmunk egy McDonald's-os étkezési lehetőség volt az osztályfőnökünk kíséretében, amit később, egy előre egyeztetett időpontban fogyasztottunk el.

Az eredményhirdetés után kb. a fél csoport barlangászni ment, a többiek hazafelé vették az irányt. A barlangtúra mindenkinek tetszett, főleg az olyan feladatok, ahol kúszni, mászni vagy éppen két méter magasból ereszkedni kellett, valamint amikor annyira szűk helyeken kellett kúszni, aztán felállni, hogy a védősisakunk a barlang falát súrolta.

Mindenki jókedvvel, fáradtan tért haza estefelé, és hétfőn már úgy köszöntünk egymásnak, beszélgettünk közösen, mintha legalább egy éve ismernénk egymást.

Az ötfős csapat nyereségének elfogyasztása a Boráros téren található gyorsétkezdében zajlott. Egy tanítás utáni napon, amikor végre sikerült az összes osztálytársnak megfelelő időpontot találni, nekiindultunk a verítékkal, szorgalommal és igazi akarással, nem kevés ügyességgel megszerzett győzelmünk megünneplésére. Az igazán zsúfolt és magasra púpozott tálcákkal találtunk magunknak egy kellemes kis sarkot, ahol nyugodt körülmények között elfogyaszthattuk a megérdemelt jutalmunkat: a dupla Big Mac menüket. A kellemes délutánról egyöntetűen elmondható, hogy igazán szórakoztató és tápláló volt! ☺

Bazsó Benjamin 9.b

Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny – diákszemmel

Az oda út nem volt olyan fárasztó – alig 4 óra, kicsit kellemetlen volt átszállni Szerencsen a vonatpótlóra, de ki lehetett bírni. A fogadóbizottság már kint várt minket az állomáson. A szálláson megkaptuk a szobánkat, ahol lepakoltunk. Azután vacsoráztunk, és másnap reggel elmentünk a megnyitó ünnepségre. A második nap az írásbeli napja volt. 3 órát kaptunk rá, az én szemszögemből nem volt olyan nehéz. Majd utána visszamentünk a szállásra, kipihentük magunkat, és elmentünk bobozni, libegőzni. Ezután visszamentünk a szállásra, és a megismert versenyzőkkel hosszasan beszélgettünk, billiárdoztunk, csocsóztunk. Harmadik nap, szombaton a szóbeli része következett a versenynek, ahol a pénteken kiosztott sorszámok szerint felkészültünk 30 perc alatt, és a bírák előtt előadtuk az alkotott

művünket. Ezután visszaérkeztünk a szállásra, ebédeltünk, és ebéd után elmentünk meghallgatni a helyes megoldásokat, melyeket a bíráló bizottság pontról pontra elmondott. Ezt meghallgatva visszamentünk a szállásra, megvacsoráztunk, majd színház következett, ahol egy táncos előadást láttunk Táncok Erdély országból címmel, majd ezután egy lézershow-t tartottak a Kossuth téren. Visszaérkezve a szállásra megünnepeztük a többi versenyzővel a versenyen való részvételünket. Időben lefeküdtünk aludni, másnap egy borzasztóan hosszú vonatút következett a hihetetlenül „komfortos” vonatpótló után. Majd a Keleti pályaudvarhoz visszaérve könnyes búcsút vettünk egymástól, és hazamentünk, megfogadva, hogy jövőre ugyanitt találkozunk.

Illia Krisztofer 10.c

Idén már második alkalommal volt szerencsém részt venni az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati versenyen. Sajnos a hagyományt tartva ismét csak vonatpótlóval tudunk odamenni, ami fél órával megnövelte az egyébként se kevés, több mint 3 és fél órás utat. Első nap már összeverődött egy jó baráti társaság részben a tavalyi ismeretek, részben az egymáshoz való nyitottságunk és a mindenkiben jelenlevő hazaszeretet jóvoltából. Első reggelen már rögtön kezdődött a megnyitó, ahova mindenki, ha végül késve is, de megérkezett. A feladat megoldására 3 órát kaptunk, ami több volt, mint elég. Az írásbeli részen szinte minden területen meg kellett mutatni tehetségünket mind nyelvtani ismereteinkről, mind kifejezőképességünkről, esetleg szókészletünkről. Az estét egy remek előadás zárta „Látjátok feleim...” címmel, amit a gúnyhatárok

mögül érkezett erdélyi magyarok mutattak be látványos táncokkal és irodalmi művek felvonultatásával. A reggeli órákban elkezdődött a verseny szóbeli része az előző napon húzott sorszámozás alapján. Egy három perces beszédet kellett előadni egy választott témáról, amit az öttagú zsűri értékelt. Az írásbeli és szóbeli pontjait összegezve állapították meg a sorrendet, amit vasárnap kisebb ünnepség keretében ismertettek, majd ezután rögtön mindenki visszaindult a vasútállomásra, és az első vonatpótlóval kerekedett neki az előtte álló kb. négy órás utazásnak egészen Budapestig. Ez az idei verseny is csakúgy nagyon tetszett, mint a tavalyi, és remélem, hogy lesz még szerencsém jövőre is részt venni az országos döntőn.

Vámos Levente 11.e

ÉDES ANYANYELVÜNK

nyelvhasználati verseny országos döntője 2012. október 11–14.

Szívügyem az Édes anyanyelvünk verseny. Ez a verseny nem egyszerűen a nyelvtani tudást méri fel, hanem szókincsünket, műveltségünket, magatartáskultúránkat és a különböző élethelyzetekben való eligazodási képességeinket is szóban és írásban egyaránt. Tehát nagy megmérettetést jelent azoknak a tanulóknak, akiknek megadatik, hogy a verseny országos döntőjén, Sátoraljaújhelyen próbára tegyék tudásukat, emberi rátermettségüket, előadói képességüket.

Ennek a versenynek a Fáyban én vagyok a felelőse 2004 óta. Nagyon büszke vagyok arra, hogy az eltelt nyolc év alatt hat alkalommal sikerült diákjainknak eljutniuk a sátoraljaújhelyi országos döntőbe. Nagy dolog ez, hiszen több mint százötven tanuló méri össze itt tudását Magyarország minden megyéjéből, valamint a határon túlról. Úgy érzem, szinte történelmet írtunk a versenyen való részvételünkkel. 2007 óta minden évben jelen voltak tanulóink ezen a jeles eseményen, és ott a résztvevők kiemelkedően szerepeltek. Szeretném itt felsorolni azokat a tanulókat, akik képviselték iskolánkat az elmúlt években, hiszen mindannyian hozzájárultak

hírnevünk növeléséhez. Elsőként **Bach Alexander** (2007-ben 11.a osztályos tanuló) jutott be, majd **Szilva Tamás** (2008-ban 11.b osztályos tanuló) képviselt bennünket. 2009-ben már ketten is bejutottak az akkori 12.e osztályból: **Bánáti Tamás** és **Istvánko Károly**. 2010-ben **Kiss Ferenc Zsolt** 12.e osztályos tanulóval jártam Sátoraljaújhelyen, majd 2011-ben újra **Kiss Ferenc Zsolt Vámos Levente** 10.e osztályos társaságában vehetett részt a döntőben. Idén pedig ismét **Vámos Levente** 11.e osztályos diákunk **Illia Krisztofer** 10.c osztályos tanulóval versenyzett iskolánk képviselőjében. A lista elég hosszú. Minden tisztelem a fent nevezett diákoké.

Idén **negyvenedik alkalommal** rendezték meg a döntőt a gyönyörű zempléni városban. A rendezvény programja igen gazdag. Elsődlegesen a **versennyel kapcsolatos teendők**: az ünnepélyes megnyitó, az igényesen és sokrétűen összeállított írásbeli feladatlap megoldása, a szóbeli fordulóban négy megadott téma közül az egyik kidolgozása és a beszédmű nyilvános előadása. Természetesen nem marad el a megoldások ismertetése, a teljesítmények értékelése híres nyelvészek, tanárok közreműködésével. Az eredményhirdetés Széphalmon, Kazinczy Ferenc szülőhelyén zajlik, ahol meg lehet tekinteni a 2008-ban nyílt Magyar Nyelv Múzeumát is. Nem elhanyagolhatóak a **szabadidős programok** sem. A szervezők városnézésre viszik a kísérő tanárokat és tanulókat, ellátogathattak a diákok a Zemplén Kalandparkba, ahol kipróbálhatták a libegőt és Magyarország leghosszabb bobb pályáját. Jómagam a gyönyörű időben kollégáim társaságában a Magyar Kálváriára kirándultam. Ez a hely azért érdekes, mert nem szokványos. 1936-ban építették emléket állítva a Trianonban elcsatolt magyar területek híresebb városainak, tehát a magyar veszteségeknek. A programsorozat nem lenne teljes a **kulturális élmények** nélkül. Két szép színházi előadást is láthattunk: egyik esti programunk az erdélyi tanulók színvonalas irodalmi összeállítása volt. „Látjátok feleim...” címmel, amelyen versekkel, prózaszemelvényekkel, zenével végigvezettek minket a magyar történelmen a kezdetektől napjainkig. Az utolsó este pedig erdélyi néptáncokat láthattunk.

Jó volt újra Sátoraljaújhelyen. Jó volt látni a tanulók ünnepélyes, felelősségteljes hozzáállását, szereplését. Remélem, még sokszor örülhetünk.

Hegedűs Judit magyartanár

Főzőverseny

Október ötödikén, pénteken délután volt az iskolacsoportunk (TISZK) idei ilyen rendezvénye. Ezt korábban főzőversenynek nevezték, most lazábban csak bográcspartinak titulálták. Pénteken délelőtt a raktárban megpucoltunk és összeaprítottunk mindent, ami kellett az ételhez: hagymát, fokhagymát, paradicsomot és paprikát. Három előtt valamivel értünk ki, a Kossuth vezetője, Halász János igazgató úr köszöntötte az öt iskola képviselőit. Ezt követően, amíg a finomságok készültek, azokat, akiket a közvetlen munka nem kötött le, a Kossuthból egy kolléga

körbevezette a tanhangárban. A Fáy csapatát Hangya Gábor vezette, és zöldborsó

pörköltöt főztünk párolt rizzsel. Nem sokkal ezután elkészültek az étkek, kölcsönösen kóstoltuk a többi csapat főztjét. Nagyon szép napos idő volt, meleg is – de ahogy alkonyodott, kezdett hűvös lenni. Sorban szedelőzködtek a csapatok, kiürült a tanhangár előtti szabad terület. Jó volt, hogy évente van ilyen. Talán ez az egyetlen pozitív hozadéka annak, hogy TISZK-hez kell tartoznunk...

Dorozsmai Károly általános igazgatóhelyettes

A szerk. megjegyzése: a csapat az idei TISZK-es bográcspartin „**Lyukas fakanál-díjban**” részesült, amelyhez az alábbi oklevelet kaptuk Halász János igazgató úr aláírásával: „A Dél-Budai TISZK a Fáy András Közlekedésgépészeti, Műszaki Szakközépiskola főzőcsapatát kimagasló szakácstudományáért Lyukas Fakanál-díjjal jutalmazta. (A díj visszavonásig érvényes, a szakmai színvonalat folyamatosan ellenőrizni fogjuk!)”

TISZK-es sportnap a Mechatronikában

Szeptember 14-én, péntek délután egy maroknyi sportszerető fáysta diákkal és Tóth Károly tanár úrral a XI. kerületi Mechatronikai Szakközépiskolában jártunk, hogy részt vegyünk a Dél-Budai TISZK tagiskolái (Budai, Fáy, Kossuth, Mechatronikai, Öveges) között rendezett sportnapon.

Három sportágban kellett vetélkedni: labdarúgásban, streetballban és röplabdában, mindhárom esetén minden iskola játszott minden iskola csapatával. A szervezők kitettek magukért, az érkező csapatokat külön öltöző, szendvicsek és ásványvíz várta. A tornatermi mérkőzések alatt helyi diákok zenét biztosítottak, a Mecha TV diák munkatársai pedig interjúkat készítettek a sportoló tanulókkal és kísérőikkel.

Az előzetes nevezés során korosztályi megkötés nem volt, így sajnos előfordult, hogy a mi lelkes kilencedikeseink náluk négy-öt évvel idősebb, az adott sportágban képzetebb tanulókkal játszottak, többen edzővel, cserejátékosokkal, saját labdával érkeztek. A rendezvény eredeti célját – a sport közösségfejlesztő hatása révén is szorosabbra fűzni az öt iskola tanulói és tanárai közötti kapcsolatot – néha elhomályosította az a többünk által tapasztalt hozzáállás, miszerint itt élet-halál harcról, vérrre menő küzdelemről van szó az egyes iskolák csapatai között. Büszkén mondhatom azonban, hogy a fáys fiúk mindvégig képességeikhez, felkészültségükhöz mérten jól teljesítettek, egyenlőtlen küzdelem

esetén sem adták föl, kitartóan, a helyzetet, ha már másként nem ment, humorral kezelve játszottak. Végül mindhárom sportágban az 5. helyezést értük el. Külön dicséretet érdemel az a három fiú (el is neveztem őket „heroikus hármasnak”), akik a rendezvény legvégéig, este fél 9-ig kitartottak, és az utolsó két röplabda meccset a Budai Középiskola három lány röplabdásával kiegészülve, de azért is lejátszották. Ők

Líbor Levente (13.e), Neményi Róbert (13.e) és Szabó Norbert (14.c). Köszönöm a részvételt továbbá a 9.b osztály következő tanulóinak: Balugyánszki József Krisztián, Héher Leon, Kocsis Tamás Sándor, Molnár Richárd, Nana Zsolt, Parti Krisztián és Süveges Dániel.

Ratkovics Mónika

XXII. Középiskolák Börzéje 2012. szeptember 25–28.

Idén 22. alkalommal rendezte meg a Középiskolák Börzéjét az Újpesti Kulturális Központ – Ifjúsági Ház. 48 budapesti és Budapest környéki középiskola jelent meg, köztük a mi iskolánk is. A középiskolák tanáraitól, de főként a jelen levő tanulóktól érdeklődhetnek a nyolcadikosok az iskolákba kerülés követelményeiről, az intézményben zajló oktatásról és a követelményekről, a hangulatról. Ez igen jó lehetőség volt az alapvető megismerésre és összehasonlításra. A Mérei Ferenc Fővárosi Pedagógiai és Pályaválasztási Tanácsadó Intézet munkatársai is a helyszínen voltak, hogy segítsék a választást. Mi szeptember 26-án, délután 14–18 óráig vártuk a látogatókat, és tájékoztattuk az érdeklődőket. A délután dacára sok fiatal fordult meg a standok között.

Zsil

SZAKMA-MIX Pályaválasztási kiállítás

Budapest Főváros Kormányhivatala Munkaügyi Központ 2012. október 4-én, csütörtökön és 5-én, pénteken pályaválasztási kiállítást szervezett a Corvin Bevásárlóközpontban. A kiállítás célja az volt, hogy bemutassa az általános iskolásoknak a budapesti szakközépiskolákat, hogy hol, milyen szakmát tanulhatnak. A rendezvényen közel száz iskola képviseltette magát, kisebb-nagyobb standokkal.

Iskolánk a bevásárlóközpont mögötti parkban kapott helyet, mert az általunk igényelt területet csak itt tudták megadni. 6x3 méter állt rendelkezésünkre, ami pont elegendő volt.

Csütörtökön Huszti Tibor tanár úr és Ratkovics Mónika képviselték az iskolát, míg pénteken Bükkfejes György tanár úr és jómagam álltunk az érdeklődők szolgálatára.

A szállításban és a napközbeni feladatok ellátásában sokat segítettek tanulóink.

Állandó segítők Schäffer László, Balatoni Richárd a 11.b osztályból és Németh Imre Dávid a 13.e osztályból voltak. A szállításban segédkezett: Bukva Attila, Fazekas Gábor, Nagy Norbert és Szabó Richárd a 14.f osztályból, valamint Kosztolányi Ákos, Szabó Gergő, Tóth Márk és Zsipi Gábor a 14.b osztályból, és még egypáran.

A kiállítás sikeres volt, nagyon sok érdeklődő jött el. Sokat dicsérték a standunkat, tetszett nekik a felszerelés. Dr. Pesti Imre kormány megbízott úr is elismerően szólt a felszereltségünkről.

Pénteken délután a szervezők díjazták a látogatók által legjobbnak szavazott standokat.

A Fáy pavilonja is a díjazottak között volt, négy másik iskolával egyetemben.

Remélem, a kiállítás eredményeképpen sok tanuló fogja meglátogatni a nyílt hetet novemberben.

Tóth László műszaki igazgatóhelyettes

A Fáy is ott volt az **Újlak utcai sulibörzén**

Idén 5. alkalommal rendezték meg 17. kerületben található Újlak Utcai Általános Iskolában a sulibörzét, amit Kővári Katalin, volt magyar tanárom szervezett. Ezzel a sulibörzével a most 8. vagy alacsonyabb évfolyamra járó tanulókat próbálják segíteni a továbbtanulásban. Pontosan 47 iskola volt jelen, köztük a Fáy is. A sulibörze területén lévő egyik teremben volt a stand, ahova lepakolhattunk. Ez meg is történt, ezután

pedig elkezdtek özönlenni az emberek. Egyre több és több érdeklődő arca lettünk figyelmesek. Részletes bemutatót tartottunk a PowerPointban megszerkesztett diák segítségével Hangya Gábor tanár úrral iskolánk életéről és arról, hogy mit nyújtunk a

Vannak egészen parányiak, 50 cm, 100–120 cm és embermagasságúak is közöttünk.

Ruháink rókabőrből, levélből, zöld mohából, virágból és pókhálóból is készülhetnek. Szinte mindenki visel sapkát közülünk, melyeket tollak díszítenek. A lányok ruhája aranycsillámos. Szőkék, vörösek, barnák és feketék is vannak közöttünk.

Naponta több órát tanulunk, főleg zenét, táncot és természetvédelmet. Mindenki játszik valamilyen hangszeren: pánsíp, hárfa, duda, cimbalom, tamburin, síp, dob. A zene fontos tantárgy a tündériskolában.

Reggelente a tündérkapu előtt szoktunk gyülekezni, és amikor kinyitják az iskola kapuját, a tündérlépcsőn megyünk fel a kapus elé. Ő vigyáz arra, hogy csak mi, elementálok léphessünk be az épületbe.

Szünetekben a tündérkertben beszélgetünk és játszunk.

Több osztály is van az iskolánkban. Én a tündérek osztályába járok. Mi a természet őrangyalai vagyunk, szeretetteljes lények. Vigyázunk a természetre, az állatok és növények egészségéről gondoskodunk. Segítjük és

irányítjuk az embereket, megtisztítjuk az energiamezőiket. Tehetségesek vagyunk a gyógyításban is.

A faunok osztálya van mellettünk. Ők a fák szellemei, segítik a fák növekedését. Másik oldalon van a dívák osztálya, ők a levegő elementálok, a tér tündérei. A múzsák fölöttünk tanulnak – ők hozzák az ihletet. Fölöttük van a sellők osztálya, ők felelősek a vizek élővilágáért. A koboldok az alagsorban tanulnak. Közöttük akadnak gonoszok is. Ők gondoskodnak egy-egy tér, szoba, lakás szellemi védelméről.

Nagy az elementálok birodalma, sokan járunk a tündériskolába. Az iskola befejezése után mindenki eldöntheti, melyik országban szeretne élni, mit szeretne csinálni felnőttként. Mehetünk pl. az Olt vagy a Maros völgyébe Romániába, Erdélybe. Kolozsvár, Kovászna mind tündérlakta helyek. Mehetünk messzebbre is: Skócia, Írország, Anglia. Lehetünk gyógyítók, tanárok, biológusok, védelmezők, zenészek. Érettségi után előttünk áll az élet.

Lázár Egon 9.b

2.

Az én tündériskolám

Néhány éve nyertem egy nagyobb összeget egy szerencsejátékon. Sokat gondolkodtam azon, hogy mire is használjam, hogy fektessem be, hogy a legjobban hasznosítsam.

Mivel sok pénzem volt, maradt bőven időm a gondolkodásra. Napokig, hetekig tervezgettem, hogy mi is legyen a pénz sorsa. Végiggondoltam, ha mindent megveszek rajta, amit csak szeretnék – szuper autót, házat, jól felszerelt műhelyt, jó szerszámokat – még akkor is rengeteg pénzem maradna, és teljesen boldog lennék. Ekkor egy pillanatra elgondolkodtam, hogy tényleg minden úgy lenne, ahogy szeretném? Hogyan alakulna egy átlagos napom például? Nem kellene korán kelnem

és a zsúfolt vonaton vagy buszon utaznom, mert lenne autóm. Igaz, hogy nincs jogosítványom, de az sem baj, addig fizetnék egy sofőrt. Szóval kényelmesen bemennék az iskolába. Sőt nem is mennék be, inkább magántanárokat fogadnék. Nekik is vennék autót. Ha bármelyik autóm elromlana, megcsináltatnám. Hirtelen eszembe jutott, hogy hányszor hallottam azt a mondatot, hogy „egy rakás pénzt otthagytam a szervizben, és mégsem indul rendesen, mégis kattog stb.”. Azt is sokszor hallottam, hogy „még neki állt feljebb...” és azt is, hogy „ilyen bunkó emberrel még nem találkoztam...”. Kezdtém rájönni, hogy azért vannak dolgok, amit pénzzel nem lehet megoldani. Persze hallottam már sokat, hogy szeretetet és egészséget nem lehet megvásárolni, de rájöttem, hogy az emberek őszinte kedvességét sem.

Elhatároztam, hogy az lenne a hasznosabb, ha ezen tudnék változtatni a sok pénzzel. Mert hiába van meg mindenem, ha látom, hogy más emberek utálatosak vagy unottak vagy szegények vagy szenvednek. Már csak azt kellett kitalálnom, hogy miként lehet ezt kivitelezni.

Azt is megfigyeltem, hogy ha valaki udvarias vagy segítőkész, akkor a legmogorvább ember is másképpen reagál. Innen már nem is volt messze a megoldás. Alapítok egy iskolát, ahol arra tanítják majd a diákokat, hogy legyenek mindig kedvesek, udvariasak, figyelmesek, segítőkészek. Ha ez beválik, akkor még több ilyen iskolát alapítok. Már láttam is magam előtt, amint csengetéskor mennek be a diákok a kapun. Hosszan, vidáman szólt a csengő, én meg azon gondolkodtam, hogy milyen nevet kellene adni ennek az iskolának. Szuperiskola? Udvarias iskola? Megvan, legyen tündériskola!

Még mindig hallottam a csengő hangját, de most már kemény lökdösést is éreztem a vállamon. Először csak nagyon messziről hallottam a hangot, de lassan kezdett összeállni a mondat, amit hallottam: „Attila, ébredj már fel, vége van az órának, megyünk a másik terembe!”.

Mészáros Dániel Attila 9.a

3.

Tündériskolám

Először is szögezzük le, hogy egy egészséges fiatalember se tündériskolában, se egyéb iskolában nem érzi jól magát, főleg ha kint szép az idő. De egyébként a rossz idő is kellemesebb, mint az iskolában ülés.

De ha már úgy hozta a rossz sorsom, hogy iskolába kell járni, akkor az legyen egy tündériskola. Először is

megkérdeznék: Kedves Galamb Viktor, melyik az a nap a héten, amely egyéb irányú bokros teendőid mellett alkalmas arra, hogy némi tudást öntsünk beléd? A tündéri igazgató asszony megkérdezné, hogy nem terhes-e a számomra, hogy már hajnali 10 órakor felkeljek, és délre befáradjak a 0. órára. A tündériskolában

maximálisan figyelembe vennék az igényeinket.

Például: Minek a matek, ha már vannak tündéri zsebszámológépek? Minek tudni a nyelvtant, ha már bűbájos szövegszerkesztő programok léteznek, amelyek minden helyesírási hibánkat kijavítják? Minek a torna, ha nincs az a tündéri dezodor és tusfürdő, ami megszüntetné a sportolásban megizzadt testünk oroszlánszagát? Különben is ez

már a XXI. század, itt már nem kell tündérszárnyakkal erőlködnünk, ha helyet akarunk változtatni, feltaláltak erre már kiváló gépeket. Tornaórán mindig eszembe jut Winston Churchill elhíresült mondata: No sport!

De félre a tréfával, minden iskolában benne rejtőzik egy tündériskola, csak rajtunk múlik, hogy megtaláljuk-e.

Galamb Viktor 9.b

Az én iskolám

Ifjú kilencedikesként most kezdtem tanulmányaimat a Fáyban. Megkért az osztályfőnököm, hogy fogalmazzam meg pár sorban, milyen érzések vannak most bennem.

Azért választottam ezt az iskolát, mert azt mesélték a jelenleg itt tanuló ismerőseim, hogy aki ide jár és jól végez, az büszke lehet magára, mert jó szakembereket képeznek itt. Mint majdnem minden diák, én is nagyon vártam a kilencedik osztályt. Új iskola, új emberek és persze új tanárok, nagyon érdekes érzés volt a nem megszokott osztályomba menni és nem ugyanazokat az arcokat látni minden reggel.

Nagyon furcsa volt az első pár napban. A régi környezetemből bekerültem egy új közösségbe, és próbáltam megfelelni a diákoknak és a tanárainknak is. Az új osztálytársak mind különböző egyéniségek, az első napokban némileg megszeppenve ültünk az osztályban, de aztán jobban megismertük egymást és a környezetünket, és a hangulat is oldottabb lett. Azt hiszem, hogy mindannyian jól kijövünk egymással a 9.b-ben. A felsőbb osztályos tanulók is elfogadtak bennünket. A tanárok szimpatikusak, ők is és mi is próbáljuk egymással megtalálni a közös nevezőt, ami, úgy érzem, menni fog. Nem szerettem volna kitűnni az öltözködésemmel, sem azzal, hogy minden szünetben az igazgatói irodában ülök...

Az iskolában a légkör jó. A renden lehetne mit javítani a tanórákon és a szünetekben is. Nem tudom még, hogy milyen lesz az elkövetkezendő négy évem, de megpróbálom a legjobbat kihozni belőle, mert tovább szeretnék tanulni, ami, remélem, sikerülni is fog!

Mokány László 9.b

Audi Kreativity 2012.

Kedves Olvasó, ha figyelmesen jár iskolánk folyosóin – főként a faliújságok környékén, nagyvonalakban sejtheti, miről lesz szó az alábbi cikkben. Az Audi Hungária idén ötödik alkalommal írta ki hangzatos szlogennel bíró pályázatát, az Audi Kreativity 2012-es fordulóját. A figyelemfelkeltő grafika mellett a felhívást kiegészítő részletes feladatkiírás nagy valószínűséggel minden azt olvasó gondolatait szárnyra bocsájtja.

„Építs járművet, mely képes végighaladni egy 15 m hosszú, egyenes pályán, és mindenki másénál gyorsabb.

- meghajtás nem lehet belsőégésű motor
- elektromos meghajtás esetén a megtáplálás: 1 db szabványos 1,5 V-os „Góliát” elem
- alternatív energiaforrás megengedett, de nem használható a jármű mozgatásához
- szenzor használata tetszőleges célra
- tetszőleges világítás használata
- cél után önműködő megállás
- magán hordozza az Audi modellek jellegzetességeit
- befoglaló méretek: 500x500x500 mm, max. 1,5 kg.”

Így történt ez csapatunk tagjaival is, kivel először, kivel többedszer. Ám idén az ötletek mellé Hangya Gábor tanár úr bátorítására elhatározás is társult. Így alkottuk meg 4 fős csapatunkat, melynek tagjai Bári György, Erdélyi István, Mészáros Gergely és jómagam, Németh Imre Dávid, 13.e osztályos tanuló voltunk. Terveink szövögetése idején nem is gondoltuk, milyen komoly „gondot” vontunk magunkra azzal, hogy fillérekből

igyekeztünk megtervezni és kivitelezni egy bár első értelmezésre egyszerűnek látszó rendszert, ami valljuk be, rengeteg buktatót rejtett. Ezzel akkor szembesültünk, mikor az országos szinten közel ötven benyújtott pályázat közül miénket is a 16. októberi döntőben megméretendők közé sorolták, ahol a járgányok egyenes előrejutási alapon, párban megméretve álltak rajtvonalhoz. Ekkor az elhanyagolt kisautóból viszonylag rövid idő alatt összeszedett, letisztult, komoly kivitelű és műszaki hátterű versenyautót kellett varázsolnunk. Az autó hajtását egy általunk készített turbina biztosította, melyet hétköznapi szóda patronokkal hajtottunk meg. Zárójeles megjegyzésként teszem hozzá, hogy ez nem volt annyira buta gondolat, mint amennyire látszik. Sok egyszerűbbnek vélt technikai megoldás előtt egy hasonló rendszerű kisautót készítő csapat vihette haza a győri döntőről a főnyereményt jelentő, 3 napos élményutazást, mely az Audi ingolstadti székhelyére

szólt. Az általunk készített, valamivel durvább kivitelű turbinaház felett győzedelmeskedett a boltban vásárolt, jóval érzékenyebb fődarab és a nagy nyomás felett a nagyobb légmennyiség. Ugyanakkor nem maradtunk szégyenben munkánk gyümölcsével annak ellenére sem, hogy nem jutott végig a fent említett pályán, mivel több más versenyzővel ellentétben járművünk a szabályzat minden pontjának megfelelt. Gondot fordítottunk a feladat pontos megvalósítására. Így például egy fénykapu, illetve egy, a kerekek tengelyére rögzített bemetszett tárcsa segítségével számítottuk ki az autóra szerelt elektronikával a megtett út hosszát, valamint vezéreltük a fékrendszert, ami egy szétbontott relé tekercese által mozgatott dörzsrendszerű szerkezetet hozott működésbe.

Akik komolyabb érdeklődést mutatnak a kis négykerekű iránt, iskolánk titkársága melletti tárlóban az elkövetkezendő néhány napban megtekintheti kiállításunkat, illetve bátran felkeresheti csapatunk bármelyik tagját. A jövő évi fordulóra való nevezésben gondolkodókat csak biztatni tudom. Ha nem is sikerül Győrből üveglapra szerelt, tükörfényesre polírozott, dugattyú serleggel hazatérni, a munka élvezete, illetve a színvonalas

gyárlátogatással és egyéb programokkal egybekötött döntő nyújtotta élmények megérnek némi erőfeszítést.

A cikk zárásaként – hangsúlyozva az előbb pár mondatban elmondottakat is – szeretnék köszönetet mondani a Fáy Kreativty Team nevében minden munkánkat megkönnyítő, segítő, illetve eltűrő tanárunknak.

DavE39

Köszönöm mindazt, amit a tudományokból megtanítottak

Amikor valaki 57 esztendőt tölt el iskolában, és most már nyugdíjasként önmagának is feltehettem a kérdést, hogy a fiatalok is értsék, nem volt ez sok vagy tán mégis kevés? Ha a tanulás mindennapi problémájáról beszélnek, sokan nem értik, egyeseknek miért fontos a sok tanulás, másoknak meg miért elegendő a kevés. Ha válaszolhatok: az 57 év sok és mégis kevés. Mert a tudományok téra igen nagy, de a hozzá vezető út és az idő nagyon rövid. Nem árt azonban tudni, hogy a tanulás elsősorban önbecsülés. Ahogy az ókori bölcsek terjesztették, ha valaki nem tanul, még azt sem tudja, mi az, amit nem tud. És nem is értik, miért találták ki az iskolákat. A bölcsek mondása szerint, aki nem tanul, olyan lesz, mint az ökor, teste gyarapszik, de szelleme nem. Pedig a szellemi növekedés ugyanolyan fontos, mint a fizikai. Ha az embereket közelebbről vizsgáljuk, jól látható, hogy mindenkiben megvan a lehetőség alkotásra és rombolásra egyaránt. A tudás leggyakrabban alkot, a

tudatlanság rombolásai veszélyesek az emberi életre. Amióta a világ a világ, az emberek mindig kapcsolatban álltak egymással. Pontosan és egyértelműen látható, a tanulás szükségszerű, az életet megszépítő, szemet felnyitó, látóvá tevő eredményt hozhat. A tanulás a felemelkedés egyetlen tisztességes útja.

Mégis a tanulás során gyakori a konfliktus. Vagy azért, mert nem tudnak és akarnak tanulni, vagy azért, mert nem tanították meg tanulni, vagy azért, mert olyan közegbe kerültek, ahol nem tudnak tanítani. Bármelyik probléma megléte forrás az elvesztett idő számára. Ez egy olyan kár, amit nehéz bepótolni, mert az ellopott időt alig lehet visszaadni.

Ha valakiben nincs elszánás, eltökéltség, pozitív hozzáállás, akik testük kényelméért vagy rövidlátásukért homokba dugják fejüket, nem akarnak tanulni, velük nem lehet mit kezdeni. Sajnálatra méltóak azok, akik szeretnének tanulni, de azt az anyagi egzisztencia nem teszi lehetővé. Ha valaki a tudományokat, a tanító tanárokat ellenségnek nézi, és nem jövőjének megszépítését, és szépítőit látja bennük, azokkal nem lehet világot megváltani. Ha életvitelük, a bölcsek mondása szerinti (testük gyarapszik, szellemük nem), a hétköznapi kényelemben felnőve csalódott, másra mutogató emberekké válnak. Ha csak a mai pedagógiában alkalmazott jutalmazás-büntetés (jeles-elégtelen) módszer miatt tanulnak, csak kötelességszerű tanulásra ösztönözve élnek, az ugyancsak problémához fog vezetni. Ez nem akarásból jövő (csak kényszer-) tudást fog csak eredményezni. Gyengébb eredmények esetén elmegy a kedvük, mellé még a tanárokat is szidni fogják. Ha nincs meg a tudományok iránti, természetes érdeklődés, úgynevezett belső motiváció, annak nehéz komoly tudományokra szert tenni, annak szenvedés a tanulás, de hogy mégis észrevegyék, tanárait fogja zavarni, feltűnési vágyból tanulótársainak meg egyszerűen kiveri a fogát. Ha valaki nem tudja, vagy nem akarja tudni, miért fontos a tudás és a tanulás, az a tanultakat, az azok közötti összefüggések megértését csak memóriaterhelésnek érzi. Pedig az ifjúságnak jó lenne látni, hogy a világ szépsége nem a drog adta színek táncolása.

A világ akkor lesz jobb és szebb, ha mindenki hozzátesz tudásának alkotásából, a tanult emberek viselkedési kultúrájából. Ha kerülnek a szenvedélybetegséghez vezető rögzös utat, azaz kevesebb időt fordítanak a dohányfüst kék felhőjének eregetésére, és több időt gyakorlatoznak agytekervényük művelésére, többé válnak.

A világ azzá lesz, amivé tesszük.

Én csak azt kívánom minden fiatalnak, legyenek aktívak, hozzanak értékálló döntéseket, és találják meg a helyüket tisztességgel ebben a pénzsóvár világban. Miért is fontos tehát a tanulás? Azért, mert a jövő nemzedéke csak azt fogja megtanulni, amit a mától megtapasztal. Ne szégyelljeteK tanulni! Mindez csak önnevelés kérdése. Visszatekintve azt állítom, hogy megéri, érdemes! Ha olyan fiatal lennék, mi ti vagytok, sokkal többet foglalkoznék a tudományokkal, mint akkoriban tettem. Mert a tudás csak a tiéd. Valamit tudni csodálatos dolog!

Németesek és vállalkozó kedvű németül tudó angolosok, figyelem!

A Grimm-emlékév alkalmából **meseíró és tablókészítő versenyt** hirdetünk.

Mese: Lehet tetszőleges témájú, 2–5 A/4-es oldal terjedelmű, a Grimm mesékhez hasonló vagy egyéni stílusú, német nyelven íródott pályamű.

Tabló: Témája a Grimm testvérek és Grimm-mesék. A tábló mérete legalább A/3-as kartonpapír. A feliratok és a szövegek legyenek németül.

Mindkét versenyen lehet egyénileg vagy 2–3 fős csoportban is indulni. Mindkét munka leadási / beküldési határideje **2012. december 6.** A meséket levélben is el lehet küldeni az anikoszocs@gmail.com e-mail címre, vagy le lehet adni a nyelvtanári kabinetben, a tablókat pedig személyesen kérjük a földszint 1-esbe.

A legjobbak megjelennek a Firkában is, és kikerülnek a faliújságra.

Szócs Anikó nyelvi kabinet

II. Édes Napok Csokoládé és Édességfesztivál 2012. szeptember 20–23.

A budai várban, szép környezetben, számtalan kiegészítő programmal került megrendezésre a második Édes Napok Budapest, Csokoládé- és Édességfesztivál. Az éppen olcsónak nem mondható belépő mellé mindenki kapott egy tábla ajándékcsokit.

Mint megtudtam, jelen voltak hazánk legnagyobb kézműves csokoládégyártói, a legjobb kereskedők és egy-két hazai és világmárka is (Stühmer, Lindt stb.). Olyan különlegességekbe is belekóstolhattunk, amelyekkel idáig nem találkozhattunk, vagy a nagy áruházak polcain nem találhatók meg.

Közel 150 pavilon volt a várterazon: a csokisok mellett cukorkások – még cukormentes is –, de voltak kekszek és teák, kürtöskalácsok, palacsinták, nápolyik, rétesek, különleges fagyaltok, sajtok, kolbászok, szalámik, sonkák, dzsemek, marcipánok, flódnik, borok, pálinkák, és még kávézásra is volt lehetőség. A Vérmező felé eső terazon a gépjárművek szerelmesei megtekinthették az Infinity-Gablino autószaletok kínálatát.

A Nemzeti Galériában csokoládészobrot épített a Callebaut szakmai csapata, melyet látni lehetett a helyszínen, valamint

kivetítőn is. Vasárnap késő délután a szobrot szétdarabolták, szétosztották.

A Budapesti Történeti Múzeumot és a Nemzeti Galériát a fesztivál belépőjével ingyenesen lehetett látogatni (kivéve a Munkácsy-kiállítást).

Zsil

Balatonkenesei nyári, amerikai autós találkozó

Nyáron, július 20–22. között Balatonkenesén egy volt fáysta, aki már a magyar ACCH klub vezetője, amerikai autókból kiállításszerű rendezvényt hozott létre. És nemcsak a rendező volt ott egyedüli fáysta, hanem pár évvel ezelőtt végzett srácok is jelen voltak. Ez alatt a három nap alatt sok szép amcsi autó jelent meg, a legrégebbitől kezdve a legmodernebbekig. A pontos helyszín Balatonkenese Partüdülő, ahol 300 méter kiépített partszakasz van. Mind a 3 napon más-más programban volt részünk.

Első nap: megérkezés, szoba, faház elfoglalása vagy a sátrak fölverése. Utána különböző együttesek léptek fel, volt gumifüstölés, a lent lévő kocsik megtekintése és persze a kihagyhatatlan fürdőzés. Késő este pedig diszkó volt hajnalig.

Második nap: reggeli, majd az autók felsorakoztak a felvonulásra, ami Balatonkenese szívébe tartott a halászléfőző versenyre, ahol rögtönzött bemutatót tartottak mindössze kb. 1 óráig, de csak azért ilyen rövid ideig, mert az eső közbeszólt. Visszaérve az üdülőbe az előző napi programok ismétlődtek: zene, traccsparti, kocsimustra.

A harmadik napon mindenki kiélvezhette az utolsó pillanatokot a Balatonnál, és azután csomagolás és hazajövetel.

Így az egészet leírva kicsit nyers, talán unalmas, de ha az ember ott volt személyesen, mindezt sokkal érdekesebbnek, élvezetesebbnek találta. És ez az egész mind arról szól, hogy jól érezzük magunkat, jó helyszínen, egy jó társasággal.

Hegedűs Tibor 15.b

Egy októberi pénteken **ünnepeltük az 56-os forradalmat**

Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc iskolai megemlékezése udvari műsor keretében zajlott október 19-én, pénteken. Szerencsére gyönyörű időnk volt, semmi sem gátolta, hogy eredeti terveink szerint a negyedik óra után, 11.15-kor minden osztály levonuljon az udvarra, ahol a szereplők a színpadon már várták az előadás kezdetét. A műsort magam szerkesztettem, és négy különböző osztályból heten vettek részt benne: Lázár Egon és Balugyánszki József a 9.b-ből, Czibula Mátyás, Radványi Dávid és Tóth Richárd a 10.e-ből, Solymosi Roland a 12.e-ből, valamint Polgár Tamás a 14.f-ből. A kb. 25 perces megemlékezésben többnyire az

56-os forradalmároktól származó versek hangzottak el, az első napoktól a Nagy Imre-perig terjedően hallhattunk a forradalom és a szabadságharc legfőbb eseményeiről, továbbá több, az ünnephez kapcsolódó dalból hangzottak el hol rövidebb, hol hosszabb részletek (pl. Cseh Tamástól a Corvin köziek, Koncz Zsuzsától A Kárpáthyék lánya). Véleményem (és a visszajelző kollégáim) szerint (is) sikerült méltón megemlékeznünk erről a világszerte ismert, magyar történelmi eseményről.

56-os megemlékezés a Rákoskeresztúri Új Köztemetőben

Csütörtökön, tizennyolcadikán tartotta fenntartónk, a Fővárosi Önkormányzat az ötvenhatos megemlékezést a Rákoskeresztúri Temető háromszázegyves parcellájánál. A Puskás Tivadar Technikum szervezte az ünnepélyt. A 10.e osztályból három diák

Három diák a 10.e osztályból képviselte iskolánkat, a képen balról jobbra: Sponga Dániel, Radványi Dávid és Szabó Dávid. Háttérben a 301-es parcella emlékműve.

és az általános igazgatóhelyettes képviselte iskolánkat: Két egymás mellett álló diákból az egyik koszorút kapott, a másik szalagot, ez volt a rend. Előbb dr. Csomós Miklós főpolgármester-helyettes beszélt, őt követte egy énekkar, aztán egy diákokból álló színészcsoporthoz adott elő az alkalomhoz készített performanszt (nem volt rossz). Az előadás után a Recski Szövetség vezetője beszélt, aztán az 56-os Szabadságharcos Lovagrend nagymestere és végül az Osztrák Prioriátus nagypriorja.

Dorozsmai Károly igazgatóhelyettes

Ötven év után

Vidám, önfeledt szótól visszhangzott a 9-es tanterem, és az üres épületben jól lehetett hallani a hangoskodást. A diák mindig diák marad, akárhány éves. Egymást túlkiabálva, egyik a másik szavába vágva próbálták feleleveníteni az ülésrendet. A zöld táblára kék és fehér krétával rajzolódta ki a padosorok és a benne ülők nevei. Összeállt az osztály. Sajnos csak tizenketten jelentek meg az ötvenedik osztálytalálkozón. Nostalgizáltak egy kicsit, adomáztak, felelevenítették a régi diákcsínyeket, megemlékeztek a tanáraikról. Aztán sétát tettek az épületben. Nagyon örültek, hogy a felújítások mellett a hagyományörzés megmaradt. Az átalakított kémia terem (ma 31-es), a megváltozott tornaterem, az alagsori műhelyek, az udvaron levő csarnokok és a bennük levő berendezések elkápráztatták őket. Úgy érezték, a

nagy múltú iskola méltó régi híréhez. Mindez 2012. szeptember 22-én történt, résztvevői az 1962-ben végzett IV.a-sok voltak.

Zsil

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

A nő olyan, mint a shareware program: vagy korlátozott a használati ideje, vagy a legjobb funkciói le vannak tiltva, vagy állandóan macerál, hogy regisztrátsd.

Tanár: Fiam, van házid? Diák: Van. Töltsek, tanár úr?

Tanár: Órát szeretnék tartani! Diák: Igenis tanár úr, levegyem a falról?

Tanár: Szeretném látni az édesanyádat! Diák: Hozzak róla fényképet?

Tanár: Kiváglak az óráról! Diák: Adjak ollót?

Tanár: Az iskolába dolgozni kell! Diák: Akkor hol van a fizetésünk?

Tanár: Húzz le az igazgatóiba! Diák: Van kötele?

Középiskolás a falusi kisboltban: – Csókolom, egy arany Marlborot kérek.

– Rövidet?

– Na jó, akkor egy vodkát is!

Fiam, tegnap miért nem voltál iskolában? – kérdezi a tanító.

– Mert a nagypapát temettük.

– Rendben van, de ez többet elő ne forduljon!

Telefonos kérdező egy elektronikai áruházban: – Jó napot, érdeklődni szeretnék, hogy mikrohullámú sütők van?

Erre az eladó hátrakiabál: – Béla, gyere! Itt van valami elmebeteg, aki mikrohullámú sütőtököt keres!

Kisfiú bemegy a trafikba.

– Kérek egy csomag cigit.

- Mondd csak, hány éves vagy?
- 5.
- És te már dohányzol?
- A csodát! Az öcsémnek kell.

Két medve beszélget a barlangban.

- Te, én már nagyon fázom!
 - Nem baj, van nálam spárga.
 - Az meg mire jó?
 - Csak kihúzzuk valahogy a telet!
-
- Kell kabát?
 - Mennyiért?
 - Te idióta! Úgy értem: hideg van?

Forrás: <http://napivicc.com/>

Jó hír a műszaki cikkek iránt érdeklődő diákok számára!

Az idei tanévtől **Firka** + címmel különszámok jelennek meg – az első szám a Firkával nagyjából hasonló időben –, amelyekben Fáysta diákok különböző műszaki témákban „kibontakozhatnak”, úgymint autótechnika, elektronika, motor, közlekedési hírek, technika, autósport, számítástechnika stb. Figyeljétek a faliújságokat, ahol nyomon lehet majd követni, mikor jelenik meg a következő Firka + szám!

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60–62. ☎ +36-1-215-3177

Fax: +36-1-476-0901, OM azonosító: 035379

Az iskola e-mail címe: fay@fay-bp.sulinet.hu

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea** – **Zsilka István**

Diákfőszerkesztő: Németh Imre Dávid 13.e

A 117. szám (2012. szeptember – október) elkészítésében közreműködtek:

Bászó Benjamin 9.b, Bálint György 11.b, Csókásné Gémesi Ildikó,
Dorozsmai Károly, Galamb Viktor 9.b, Hegedűs Judit, Hegedűs Tibor 15.b,
Illia Krisztofer 10.c, Keresztes-Nagy Tibor 13.e, Lázár Egon 9.b,
Mészáros Dániel Attila 9.a, Mokány László 9.b, Pletser József,
Ratkovics Mónika, Szöcs Anikó, Tóth László, Tóth-Pál Krisztián 13.e,
Vámos Levente 11.e, Vass Tamás 10.c